

“Ἐγὼ εἰμι
ἡ ὁδὸς
καὶ ἡ ἀλήθεια
καὶ ἡ ζωὴ,,
(Ἰωάν. ιδ’ 6)

ZQH

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἱδρυτής: Ἀρχιμ. ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΜΑΤΘΟΠΟΥΛΟΣ † 1929

“Τὰ ρήματα,
ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν,
ωνευμά ἐστι
καὶ ζωὴ ἐστι,,
(Ἰωάν. 5’ 63)

Ἔτος 106ον | Δεκέμβριος 2016 | 4307

«ΕΠΙ ΓΗΣ ΕΙΡΗΝΗ...» B’

ΠΑΡΑΞΕΝΑ θὰ ἀντηχήσει καὶ φέτος τὸ ἀγγελικὸ μῆνυμα γιὰ τὴ θεία γέννηση τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ στὸν σύγχρονο ταραγμένο καὶ σπαρασσόμενο κόσμο. Καὶ εἶναι ἐπόμενο. Πῶς μπορεῖ νὰ γίνηται λόγος γιὰ «**ἐπὶ γῆς εἰρήνην**» (Λουκᾶ β’ 14) καὶ «**χαρὰν μεγάλην, ἥτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ**» (Λουκᾶ β’ 10) σὲ μιὰ ἀνθρωπότητα ποὺ κυβερνᾶται ἀπὸ τὴν σκοπιμότητα, τὴν ἀκάθαρτη διπλωματία καὶ τὸν νόμο τῆς ζούγκλας;

Ποιὰ εἰρήνη καὶ ποιὰ χαρὰ νὰ ἀνθίσουν στὰ χεῖλη τῶν παιδιῶν, τῶν μανάδων, τῶν συζύγων ποὺ γνώρισαν τὴ φρίκη τοῦ πολέμου, τὸ δράμα τοῦ ξεριζωμοῦ, τῆς προσφυγιάς, τῆς ὀρφάνιας; Ποιὰ εἰρήνη νὰ αἰσθανθοῦν λαοί, ὅταν βλέπουν τὸ δίκιο τους νὰ ποδοπατεῖται, ὁ ἀγώνας τους νὰ διαβάλλεται καὶ ἡ ἀδικία νὰ βραβεύεται;

Ἡ χαρὰ προϋποθέτει τὴν εἰρήνη καὶ σήμερα τὸ φάσμα τοῦ τρόμου ἀπὸ τὴς πολεμικὲς συρράξεις πλανιέται ἀπειλητικὰ. «*Τὸ μὲν ὄνομα τῆς εἰρήνης πανταχοῦ τὸ δὲ πρᾶγμα οὐδαμοῦ*». Πολλὴ συνθηματολογία γιὰ τὴν εἰρήνη καὶ εἰρήνη πουθενά. Ἡ εἰρήνη φυγαδεύθηκε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, γιὰτὶ πρῶτα φυγαδεύθηκε ἀπὸ τὴς καρδιές. Ἐξορίστηκε ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου ὁ Ἄρχων τῆς εἰρήνης, ὁ ἐνανθρωπήσας Θεός.

Ἡ χαρὰ προϋποθέτει τὴν ἐλπίδα καὶ ὁ ἀνθρωπος τῆς ἀποστασίας δὲν ἐλπίζει στὸν ζῶντα Θεό, ἀλλὰ «**ἐπὶ πλοῦτου ἀδηλότητι**» (Α’ Τιμοθ. στ’ 17), γι’ αὐτὸ καὶ ζεῖ μὲ ἀχώριστη συντροφιά τὸ ἄγχος, τὴν ἀγωνία, τὴν ἀπελπισία.

Ἡ εἰρήνη προϋποθέτει ἐσωτερικὴ ἡρεμία καὶ ψυχικὴ γαλήνη καὶ αὐτὸς ζεῖ σὲ ἀτμόσφαιρα ἀβεβαιότητας καὶ ταραχῆς. Ἀναπνέει καθημερινὰ φόβο καὶ ἐκπνέει ἀγωνία. Ἐπιχειρεῖ νὰ θεμελιώσει τὴν εἰρήνη σὲ ἀθεμελιώτους πνευματικὰ Διεθνεῖς Ὄργανισμοὺς ἢ στὴν ἰσορροπία τοῦ τρόμου. Καὶ τρομαγμένος ἀντικρίζει τὸ χάος τῆς προσωπικῆς του ἀνισορροπίας.

Καὶ ἀπὸ ἐδῶ ἀρχίζει τὸ δράμα τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου. Ἀρνεῖται νὰ ἀκολουθήσει τὸν Χριστό. Τοῦ φαίνεται ἀδύνατος, φτωχός, «**κείμενος ἐν τῇ φάτνῃ**». Ζητάει πλοῦτη μακριὰ ἀπὸ τὸν Χριστό. Καὶ ὑποφέρει μέσα στὰ πλοῦτη τῆς πνευματικῆς του φτώχειας. Δὲν θέλει τὸν πλοῦτο τῆς ἀγάπης, τῆς εἰρήνης, τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἐντιμότητας, τῆς εὐκρίνειας. Προτιμᾶει νὰ εἶναι πλούσιος σὲ ἐγωισμό, σὲ τυχοδιωκτισμό, σὲ αἰσθησιασμό, σὲ βαρβαρισμό. Ἀρνεῖται νὰ γονατίσει

μπροστὰ στὴ φτωχικὴ φάτνη καὶ νὰ ἀποθέσει ἐκεῖ τὸ βάρος τῶν ἁμαρτιῶν ποὺ τὸν συνθλίβει. Γονατίζει ὅμως μπροστὰ στὰ σύγχρονα ψευτοεἶδωλα.

Ἀλλὰ τὸ ἀγγελικὸ μῆνυμα τῆς εἰρήνης καὶ τῆς χαρᾶς θὰ ἀντηχήσει καὶ σήμερα. Πολλοὶ θὰ τὸ ἀκούσουν τὴς ἅγιες τοῦτες ἡμέρες. Πόσοι ὅμως θὰ τὸ ἐνωτισθοῦν, θὰ τὸ βιώσουν; Μονάχα ὅσοι ἔχουν ἀπλωμένες τὴς εὐαίσθητες κεραῖες τῆς ψυχῆς στὰ μνύματα τοῦ οὐρανοῦ. Οἱ ἀπλὲς καὶ καθαρὲς καὶ ἀνυπόκριτες καρδιές. Οἱ καρδιές ποὺ δὲν ζητοῦν τὸν χρυσό, ἀλλὰ τὸν Χριστό. Ὅσοι πενοῦν καὶ διψοῦν τὴν δικαιοσύνη, τὴν τιμότητα, τὴν εὐκρίνεια καὶ ὄχι τὴν ἀδικία, τὴν ὑποκρισία, τὴν ἀπάτη. Ἐκεῖνες ποὺ ποθοῦν τὴν ἐπικράτηση τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης ποὺ ἔφερε ὁ Χριστὸς στὴ γῆ καὶ θέλγονται ἀπὸ τὴν ὁμορφιά τῆς ἀγνότητος, τῆς ἀνατερότητας.

Ὁ Θεὸς «**διὰ σπλάχνα ἐλέους**» γίνεται ἀνθρωπος «**τοῦ κατευθῆναι τοὺς πόδας ἡμῶν εἰς ὁδὸν εἰρήνης**» (Λουκᾶ α’ 78-79), γιὰ νὰ φέρει τὸ μῆνυμα τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εἰρήνης στὸν ταλαιπωρημένο ἀνθρωπο τῆς ἐποχῆς μας. Τὸ ἐλπιδοφόρο αὐτὸ μῆνυμα ποὺ σαλπίζει ὁ οὐρανὸς στὴ γῆ, μᾶς ὑπενθυμίζει:

Τὰ Χριστούγεννα δὲν εἶναι μιὰ σύντομη χαρὰ. Εἶναι ἡ πηγὴ τῆς χαρᾶς, διότι «**ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν**» (Ἰωάν. α’ 14).

Τὰ Χριστούγεννα δὲν εἶναι μιὰ συνηθισμένη εἰρήνη ποὺ τὴν καταργοῦν οἱ μηχανὲς τοῦ πολέμου. Εἶναι ἡ ἀληθινὴ εἰρήνη, ποὺ τὴν ἔψαλαν οἱ ἄγγελοι τὴν ἅγια ἐκείνη νύχτα, «**ἡ ὑπερέχουσα πάντα νοῦν**» καὶ φρουρεῖ ἀπὸ τότε ὄχι τὰ σύνορα τῶν ἀποστατημένων ἐθνῶν, ἀλλὰ «**τὴς καρδιῆς καὶ τὰ νοήματα**» (Φίλιπ. δ’ 7) τῶν πιστῶν ποὺ εἶναι δοσμένοι στὸν Σωτῆρα καὶ Λυτρωτῆ.

Τὰ Χριστούγεννα δὲν εἶναι ἕνα μακρινὸ παρελθόν. Εἶναι ἕνα παρὸν καὶ ἕνα ἐλπιδοφόρο μέλλον. Γιατὶ καὶ σήμερα ὁ Χριστὸς ἔρχεται ἀνάμεσά μας. Θέλει νὰ γεννηθεῖ καὶ μέσα στὴν καρδιά μας. Ἀπὸ ἐμᾶς ἐξαρτᾶται ἡ Γέννησή Του νὰ γίνη ἡ ἀναγέννησή μας, ἡ πηγὴ τῆς χαρᾶς μας, ἡ εἰρήνη τοῦ κόσμου.

Τὸ ἀγγελικὸ μῆνυμα τῆς εἰρήνης καὶ τῆς χαρᾶς θὰ ἀντηχήσει καὶ σήμερα. Πόσοι ὅμως θὰ τὸ ἐνωτισθοῦν, θὰ τὸ βιώσουν; Μονάχα οἱ ἀπλὲς, καθαρὲς καὶ ἀνυπόκριτες καρδιές. Οἱ καρδιές ποὺ δὲν ζητοῦν τὸν χρυσό, ἀλλὰ τὸν Χριστό.

Εἶναι ὁ Ἕνας καὶ μοναδικὸς

«Μᾶς βασανίζει ἡ νοσταλγία Σου, μονάχα ἡ δική Σου, ἔγραφε ὁ Παπίνι. Ὅποιος πεινᾷ μήπως τοῦ λείπει μόνο τὸ ψωμί; Ὁχι, Σὺ τοῦ λείπεις. Ἐκεῖνος ποὺ διψᾷ, μήπως τοῦ χρειάζεται μόνο τὸ νερό; Ὁχι, Ἐσένα διψᾷ. Ὅποιος λαχταρᾷ νὰ βρεῖ τὴν ἀλήθεια, Ἐσένα ψάχνει νὰ βρεῖ, ποὺ εἶσαι ἡ Ἀλήθεια. Ὅποιος ποθεῖ τὴ γαλήνη, Ἐσένα ποθεῖ ποὺ εἶσαι ἡ ἀνάπαυση γιὰ τὴν ἀνήσυχη καρδιά. Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ἡ εὐτυχία καὶ ἡ δυστυχία, ὁ πόνος καὶ ἡ χαρά, τὰ δάκρυα καὶ τὰ χαμόγελα, ὅλα Ἐσένα ἐπικαλοῦνται, Χριστέ μου».

Ὅταν διαβάζει κανεὶς τὴ συγκλονιστικὴ αὐτὴ ὁμολογία τοῦ παλαιοῦ ἀρνητῆ, αἰσθάνεται βαθιὰ αὐτὸ ποὺ λείπει ἀπὸ τὸν σύγχρονο ἄνθρωπο. Τί λείπει ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο τῶν τεχνολογικῶν κατακτήσεων; Γιατί ἀργοπεθαίνει μέσα στὴν ἀγωνία καὶ τὸ ἄγχος; Ἡ ἔλλειψη αὐτὴ εἶναι ἓνα γεγονός. Δὲν τοῦ λείπει κάτι. Τοῦ λείπει Κάποιος. Τοῦ λείπει ὁ Ἕνας, ὁ μεγάλος Ἄγνωστος, ὁ ἐνανθρωπήσας Θεός. Γιὰ τοὺς μαθητὲς καὶ τοὺς πρώτους Χριστιανούς, ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦταν τὸ πᾶν. Ζυμωμένη ἡ ζωὴ τους μὲ τὸν Χριστὸ καὶ τὴ διδασκαλία του. Τὸν γνώριζαν βαθιὰ καὶ ζοῦσαν δυνατὰ τὴν παρουσία του.

Ἐμεῖς σήμερα ποιά γνῶση ἔχουμε τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ; Πῶς ζοῦμε τὸ μυστήριον «**χρόνοι αἰωνίους σεισημένον**» (Ρωμ. ιδ´ 25); Εἶναι λυπηρὸ ὅτι ὁ Χριστὸς ἐξακολουθεῖ ἀκόμα γιὰ πολλοὺς νὰ εἶναι ὁ μεγάλος Ἄγνωστος. Προσπαθοῦν νὰ θεμελιώσουν τὴν κοινωνία καὶ τὸν πολιτισμὸ τῆς σὲ συστήματα φιλοσοφικὰ ἢ κοινωνιολογικά, σὲ ἄχρωμους ἀνθρωπισμοὺς στὴν ἄρνηση καὶ τὸν παραλογισμὸ.

Καὶ λησμονοῦν τὸν Ἕνα, ξεχνοῦν ὅτι «**θεμέλιον ἄλλον οὐδεὶς δύναται θεῖναι παρὰ τὸν κείμενον, ὃς ἐστὶν Ἰησοῦς Χριστός**» (Α´ Κορινθ. γ´ 11). Καὶ χτίζουν, μὲ ψευτισμένα ὑλικά πάνω στὴν ἄμμο, τὰ βαβελικὰ οἰκοδομήματα τοῦ σύγχρονου ἀθεϊσμοῦ ἢ ἐνδὸς ἀπάνθρωπου ἀνθρωπισμοῦ, ποὺ εἶναι καταδικασμένα σὲ ἀφανισμὸ.

Κηρύττουν τὴν εἰρήνην καὶ ἀρνοῦνται τὸν ἄρχοντα τῆς εἰρήνης, τὸν Εἰρηνοποιό. Σηπλιτεύουν τὸ ψέμα καὶ τὴν ὑποκρισία καὶ φεύγουν μακριὰ

ἀπὸ Ἐκεῖνον, ποὺ εἶναι ἡ Ἀλήθεια. Γίνονται ὁδηγοὶ καὶ δὲν ἀκολουθοῦν Ἐκεῖνον, ποὺ εἶναι ἡ Ὁδός.

Ἄν ἤθελαν νὰ ἀκούσουν τὸν θεϊκὸ ἀντίλαλο, ποὺ ἔρχεται καὶ σήμερα ἀπὸ τὴ φάτνη τῆς Βηθλεέμ, ἀπὸ τὴς ἀκρογιαλιές, τῆς Γαλιλαίας ἢ ἀπὸ τὸ ὄρος τῶν Μακαρισμῶν καὶ μεταδίδει καὶ στὶς μέρες μας τὸ ἴδιο ἐλπιδοφόρο μήνυμα! Ἄν πρόσεχαν μερικὰ αἰῶνια συνθήματα, βαθιὰ ἀναγεννητικά, ποὺ ὁ θεῖος Διδάσκαλος ἔφερε, πόσο θὰ ἄλλαζε ὁ ταλαιπωρημένος πλανήτης μας! «**Πάντες ὑμεῖς ἀδελφοί ἐστε**» (Ματθ. κγ´ 8). «**Ἐντολὴν καινὴν δίδωμι ὑμῖν ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους**» (Ἰωάν. ιγ´ 34).

Ἀτράνταχτα ἀγκωνάρια, πάνω στὰ ὁποῖα θὰ μπορούσαμε νὰ στηρίξουμε τὸ σύγχρονο κοινωνικὸ οἰκοδόμημα. Ἡ ἀδελφοσύνη στὴν τέλεια μορφή της. Ἡ ἀγάπη στὴν ἀνυπερβλήτη ἔκφρασή της, ὅπως τὴν ἐνσάρκωσε ὁ ἴδιος ὁ ἐνανθρωπήσας Θεός. Νά τί ἔκανε τὸν P. Loti νὰ διακηρύττει: «*Ὁ Χριστὸς μένει ὁ Ἕνας καὶ Μοναδικός. Ζητήστε τον... Ἐξ ἀπὸ αὐτὸν δὲν ὑπάρχει τίποτε*». Καὶ ὁ Paul Bourget, ἀφοῦ πέρασε ὀλόκληρη τὴ ζωὴ του σπουδάζοντας τὸν σύγχρονο ἄνθρωπο, κατέληξε στὸ συμπέρασμα: «*Ὁ κόσμος πεθαίνει, γιὰτὶ δὲν βλέπει τὸν Θεό*».

Καὶ ὅταν ὁ κόσμος δὲν βλέπει τὸν Θεό, ποὺ ἔγινε ἄνθρωπος καὶ ἦλθε ἀνάμεσά μας καὶ ἐξακολουθεῖ μέχρι σήμερα νὰ εἶναι μαζί μας, τότε θὰ βλέπει μὲ τρόμο τὰ ἐρείπια τῆς ἀποστασίας του.

Ὅσο δὲν συνειδητοποιεῖ, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ μοναδικὸς Σωτῆρας καὶ Λυτρωτής, θὰ φλυαρεῖ γιὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα, γιὰ ἰσότητα καὶ ἀδελφοσύνη, θὰ κραυγάζει γιὰ τὴν κατάργηση τῶν φυλετικῶν διακρίσεων, θὰ κόπτεται γιὰ τὴ δικαιοσύνη, ἐνῶ ταυτόχρονα θὰ ὀπλίξει μὲ μίσος τὶς καρδιές καὶ θὰ χύνει τὸ δηλητήριον τῆς ἔχθρας στοὺς ἀνθρώπους.

Μόνο ὅταν πλησιάσει ταπεινὰ τὸ θεῖο Βρέφος καὶ πιστέψει ὅτι «**οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἢ σωτηρία**» (Πράξ. δ´ 12) θὰ ἀτενίσει ἐκεῖ στὴ φτωχικὴ φάτνη τὸ ἀνέσπερο φῶς. Στὴν ἄκρα ταπεινώση θὰ βρεῖ τὸ ἀληθινὸ μεγαλεῖο καὶ στὴ φαινομενικὴ ἀδυναμία τὴν ὑπερδύναμη.

ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟ 2017

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἔγινε στόχος πολεμικῆς στὶς ἡμέρες μας. Ἄνθρωποι ξένοι πρὸς τὴν πίστη δὲν δίστασαν νὰ θίξουν τὴν ἱερότητα τῆς θεϊκῆς μορφῆς Του. Σ' αὐτὸ διευκολύνθηκαν ἀπὸ τὴν ἄγνοια πολλῶν Χριστιανῶν. Τὸ εορτολόγιο τοῦ 2017 ἐπιχειρεῖ μιὰ οὐσιαστικὴ προσέγγιση στὸ ΘΕΑΝΔΡΙΚΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΟΥ ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΥ, τὸ ὁποῖο δὲν θὰ παύσει νὰ ἀποτελεῖ τὸ ΦΩΣ καὶ τὴν ΕΛΠΙΔΑ τοῦ κόσμου. **Τιμὴ € 1,00**

«Φεῦγε εἰς Αἴγυπτον»

Ἀχώριστος σύντροφος στὴ ζωὴ μας οἱ δοκιμασίες καὶ οἱ θλίψεις. Καὶ μόνο τῆς δικῆς μας; Τὸ ἴδιο φαινόμενο καὶ στὴ ζωὴ τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Κυρίου. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τῆς γήινης παρουσίας Του ὡς τὴν τελευταία, ἀπὸ τὴ θεία γέννηση ὡς τὴν σταύρωση, συνεχεῖς οἱ δοκιμασίες.

Δὲν πρόλαβαν νὰ ἀναχωρήσουν οἱ Μάγοι καὶ ὁ οὐράνιος ἀπεσταλμένος φέρνει τὸ μήνυμα τῆς φυγῆς στὸν Ἰωσήφ. **«Ἐγερθεὶς παράλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ, καὶ φεῦγε εἰς Αἴγυπτον...»** (Ματθ. β' 13). Σήκω, πάρε τὸ παιδί καὶ φύγε στὴν Αἴγυπτο. Ἐγκαταλεῖψτε τὴ γῆ σας καὶ φύγετε στὴ χώρα τῆς ἐξορίας σας.

Νέα δοκιμασία γιὰ τὸν Ἰωσήφ, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν παρθένο Μαρία. Ἡ ἀγία Οἰκογένεια στὴν ἐξορία, στὴν προσφυγιά. Καὶ ὅμως, ὅπως παρατηρεῖ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος: *«Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἰωσήφ οὐκ ἐσκανδαλίσθη, οὐδὲ εἶπεν: Αἰνίγμα τὸ πρᾶγμα ἐστίν· οὐ πρόηεν ἔλεγες, ὅτι σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ; Καὶ νῦν οὐδὲ ἐαυτὸν σώζει, ἀλλὰ φυγεῖς ἡμῖν χρεια καὶ ἀποδημίας καὶ μακρᾶς μεταστάσεως· ἐναντία τῇ ὑποσχέσει τὰ γινόμενα».*

Ἡ πίστη τοῦ Ἰωσήφ δοκιμάζεται, ἀλλὰ δὲν σκανδαλίζεται ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ. Αἰνιγματική φαίνεται, ἐκ πρώτης ὄψεως, ἡ προσταγὴ τοῦ ἀγγέλου γιὰ φυγῆ. Ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ οὐρανοῦ δὲν εἶχε πεῖ πρὸς μπροστά, ὅτι τὸ νεογέννητο θεῖο Βρέφος θὰ σώσει τὸν λαὸ του; Καὶ τώρα οὔτε τὸν ἑαυτοῦ δὲν μπορεῖ νὰ σώσει, ἀλλὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ πάρουν ὅλοι τὸν δρόμο τῆς ἐξορίας καὶ τῆς μακρινῆς ἀποδημίας; Ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι ἀντίθετα μὲ τὴς ὑποσχέσεις πού τοὺς ἔχουν δοθεῖ;

Καὶ ὅμως ὁ πιστὸς Ἰωσήφ δὲν περιεργάζεται τὸ θεϊκὸ σχέδιο. Δὲν μεμψιμοιρεῖ. Δὲν κρίνει μὲ τὰ περιορισμένα ἀνθρώπινα κριτήρια τῆς βουλῆς τοῦ Θεοῦ. Ὑπακούει καὶ πείθεται καὶ μὲ προθυμία δέχεται καὶ ὑπομένει τοὺς πειρασμούς, ὅσο ἀκατανόητοι κι ἂν φαίνονται. Ξέρει, πὼς ὅποιος ἀναλαμβάνει νὰ ὑπηρετήσῃ τὸ θεϊκὸ σχέδιο, πρέπει νὰ εἶναι ἕτοιμος νὰ ἀντιμετωπίσῃ θλίψεις καὶ δοκιμασίες.

«Φεῦγε εἰς Αἴγυπτον». Ἡ ἀγία Οἰκογένεια, μιὰ Οἰκογένεια ἐξόριστων. Πρόσφυγες καὶ φυγάδες. Διπλὴ ἡ ἐξορία καὶ ἄγνωστος ὁ χρόνος διαρκείας. Ἐξόριστοι πρῶτα σὲ ξένη χώρα στὴν Αἴγυπτο καὶ ὕστερα, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Ἡρώδη, στὴ Γαλιλαία, ἀφοῦ ἡ Ἰουδαία τοὺς ἦταν ἀπαγορευμένη. Τὸ τυφλὸ πάθος τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας καταδίωξε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ καὶ ἔβαλε σὲ δοκιμασία τὸ θεῖο Βρέφος, τὴν Παναγία μητέρα Του καὶ τὸν δίκαιο Ἰωσήφ.

Ἀλλὰ ἡ προσφυγιά καὶ οἱ ἐξορίες τῶν δικαίων, τῶν ἀθώων, δὲν σταμάτησαν. Ἐξακολουθοῦν μέχρι σήμερα. Οἱ τύραννοι δὲν ἔπαυσαν νὰ καταδιώκουν, ὅλους ὅσους θεωροῦν πρόσκομμα στὰ

παράνομα σχέδιά τους. Καὶ δὲν διώκονται μόνον οἱ μεγάλοι. Καραβάνια τὰ ἀθῶα γυναικόπαιδα παίρνουν τόσο συχνὰ τὸν, χωρὶς ἐπιστροφή, δρόμο τῆς προσφυγιάς. Μακριὰ ἀπὸ τοὺς τόπους πού ἔζησαν, πού ἀγάπησαν, πού ζυμώθηκαν μαζί τους, πού τὸ κάθε τι τοὺς μιλοῦσε. Ἐνα ξερίζωμα πρὸ ὀδυνηρὸ καὶ ἀπὸ τὸ ξερίζωμα τῆς καρδιάς.

Πόσες τέτοιες δραματικὲς καὶ τραγικὲς συγχρόνως ἐξορίες ἔζησε ἡ ἐποχὴ μας! Ἐξορίες πού ἀποτελοῦν τὸ πιὸ ἀνεξίτηλο στίγμα γιὰ τὸν πολιτισμὸ τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα. Λησμονήσαμε τὰ πρόσφατα ἀνθρώπινα φορτία, στοιβαγμένα χειρότερα ἀπὸ ζῶα, στὰ σαπιοκάραβα τῆς ντροπῆς καὶ τοῦ θανάτου, πού ἔφευγαν κυνηγημένα, μὲ τὴ φρίκη στὰ πρόσωπα, γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὴ μανία τοῦ σύγχρονου βαρβαρισμοῦ. Πόσοι ἄλλοι πολιτικοὶ πρόσφυγες ἀναγκάζονται καθημερινά, σὲ ὅλα τὰ μήκη καὶ πλάτη τῆς γῆς, νὰ ἐγκαταλείπουν τοὺς προσφιλεῖς τους! Καὶ ὅλα αὐτὰ σὲ μιὰ ἐποχὴ πού τόσος λόγος γίνεται γιὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα!

* * *

Ἀλλὰ ὁ κόσμος μας, ἡ σύγχρονη οἰκογένεια, γνώρισε κι ἄλλου εἶδους ἐξορίες. Ἐξόριστη συχνὰ ἡ γυναίκα ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς. Τὸ εὐκόλο διαζύγιο τὴν ἀναγκάζει συχνὰ νὰ τὸ ἐγκαταλείπει, νὰ φεύγει κυνηγημένη μακριὰ ἀπὸ ὅλους ἐκείνους καὶ ὅλα ἐκεῖνα πού πόθησε, πού ἀγάπησε, πού σύνδεσε τὴ ζωὴ τῆς. Χιλιάδες γνωρίζουν κάθε χρόνο, στὴ μικρὴ χώρα μας, τὴν τραγωδία τῆς ἐξορίας αὐτῆς.

Κι ὕστερα οἱ νέοι μας πού ἡ ἀδιαφορία καὶ ἡ ἀστοργία τῆς ἐποχῆς μας τοὺς ἀναγκάζει νὰ παίρνουν τὸν δρόμο τῆς ξενιτιάς γιὰ ἓνα χαρτί, στὴν πιὸ κρίσιμη περίοδο τῆς ζωῆς τους. Καὶ πόσους ἄλλους τοὺς σπρώχνει σὲ μιὰ ἄλλου εἶδους ἐξορία, σὲ ἐξορία ἀπὸ τὸν ἑαυτοῦ τους, σὲ ἀλλοτρίωση ἀπὸ τὴν προσωπικότητά τους, μὲ τὰ σύγχρονα ναρκωτικὰ τοῦ πνεύματος πού τοὺς προσφέρει ἄφθονα! Ναρκωτικά, ἀλκοολισμὸς, πανσεξουαλισμὸς, σύγχρονες αἰρέσεις, ἐξορίζουν καθημερινὰ ἀναρίθμητες ὑπάρξεις ἀπὸ τὰ σπίτια τους, ἀπὸ τὸ περιβάλλον τους, ἀπὸ τὸν ἑαυτοῦ τους.

Ἡ προσευχὴ μας, ἰδιαίτερα τῆς ἡμέρας αὐτῆς, ἂς ἀνέβει θερμὴ πρὸς Ἐκεῖνον πού, ἀπὸ τὰ πρῶτα βήματά Του, γνώρισε τὴ δοκιμασία τοῦ διωγμοῦ, νὰ ἐξορίσῃ κάθε εἶδους ἐξορία ἀπὸ τὸν πλανήτη μας καὶ νὰ δώσει νὰ κυριαρχήσῃ παντοῦ ἡ δικὴ Του εἰρήνη καὶ εὐδοκία.

**Ἡ προσευχὴ μας ἂς ἀνέβει
θερμὴ πρὸς Ἐκεῖνον πού,
ἀπὸ τὰ πρῶτα βήματά Του,
γνώρισε τὴ δοκιμασία τοῦ
διωγμοῦ, νὰ ἐξορίσῃ κάθε
εἶδους ἐξορία ἀπὸ τὸν
πλανήτη μας.**

«Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἦν διδάσκων ὁ Ἰησοῦς ἐν μιᾷ τῶν συναγωγῶν ἐν τοῖς σάββασι. Καὶ ἰδοὺ γυνὴ ἦν πνεῦμα

ἔχουσα ἀσθενείας ἔτη δέκα καὶ ὀκτώ, καὶ ἦν συγκύπτουσα καὶ μὴ δυναμένη ἀνακῦψαι εἰς τὸ παντελές. Ἴδὼν δὲ αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς προσεφώνησε καὶ εἶπεν αὐτῇ· γύναι, ἀπολέλυσαι τῆς ἀσθενείας σου· καὶ ἐπέθηκεν αὐτῇ τὰς χεῖρας· καὶ παραχρῆμα ἀνωρθώθη καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ ἀρχισυναγωγός, ἀγανακτῶν ὅτι τῷ σαββάτῳ ἑθεράπευσεν ὁ Ἰησοῦς, ἔλεγε τῷ ὄχλῳ· ἕξ ἡμέραι εἰσὶν ἐν αἷς δεῖ ἐργάζεσθαι· ἐν

ΚΥΡΙΑΚΗ 4 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Ι΄ ΔΟΥΚΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκᾶ 1γ΄ 10-17

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Γαλ. γ΄ 23 - δ΄ 5

ταύταις οὖν ἐρχόμενοι θεραπεύεσθε, καὶ μὴ τῇ ἡμέρᾳ τοῦ σαββάτου. Ἀπεκρίθη οὖν αὐτῷ ὁ Κύριος καὶ εἶπεν·

ὑποκριτὰ· ἕκαστος ὑμῶν τῷ σαββάτῳ οὐ λύει τὸν βοῦν αὐτοῦ ἢ τὸν ὄνον ἀπὸ τῆς φάτνης καὶ ἀπαγαγὼν ποτίζει; Ταύτην δέ, θυγατέρα Ἀβραάμ οὖσαν, ἦν ἔδησεν ὁ σατανᾶς ἰδοὺ δέκα καὶ ὀκτώ ἔτη, οὐκ ἔδει λυθῆναι ἀπὸ τοῦ δεσμοῦ τούτου τῇ ἡμέρᾳ τοῦ σαββάτου; Καὶ ταῦτα λέγοντος αὐτοῦ κατησχύνοντο πάντες οἱ ἀντικείμενοι αὐτῷ, καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἔχαιρεν ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἐνδόξοις τοῖς γινομένοις ὑπ' αὐτοῦ».

ΠΩΣ ΠΕΡΝΑΤΕ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΑΣ;

«Ἦν διδάσκων ὁ Ἰησοῦς ἐν μιᾷ τῶν συναγωγῶν ἐν τοῖς σάββασι».

Ὁ Κύριος δὲν παρέλειπε ποτὲ νὰ πηγαίνει στὴ συναγωγὴ τὸ σάββατο ποὺ ἦταν ἡ σπουδαιότερη μέρα τῆς ἐβδομάδος γιὰ τοὺς Ἰουδαίους. Ἦθελε μὲ αὐτὸ νὰ τοὺς διδάξει, ὅτι εἶναι ἀνάγκη τὴν ἡμέρα αὐτὴ νὰ τὴν ζοῦν μὲ διαφορετικὸ τρόπο. Ὅχι ὅπως τὶς ἄλλες ἡμέρες.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ Κυριακὴ τῆς Καινῆς Διαθήκης ἀντικατέστησε τὸ Σάββατο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, εἶναι φανερό, ὅτι οἱ Χριστιανοὶ ὀφείλουν νὰ διακρίνουν τὴν «κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα» τῆς Κυριακῆς καὶ νὰ τὴν ζοῦν μὲ ἕνα ξεχωριστὸ καὶ ἰδιαίτερο τρόπο.

ΣΑΝ ΚΥΡΙΟΙ!

Ὁ Ἰησοῦς, ὅπως συνήθιζε, ζεῖ μὲ ἕνα ἅγιο τρόπο τὴν πρὸ ἱερῆ ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος, τὸ Σάββατο. Πηγαίνει στὴν συναγωγὴ, δηλαδὴ τὸν τόπο τῆς κοινῆς προσευχῆς. Ἐκεῖ μελετᾷ καὶ διδάσκει στὸν λαὸ τὸν νόμο τοῦ Θεοῦ. Ἀκόμη, εὐεργετῆ μιὰν ἄρρωστη γυναῖκα, ποὺ δεκαοκτῶ ὀλόκληρα χρόνια ὑπέφερε πολὺ. Ὁ Κύριος γεμίζει τὴν ἡμέρα αὐτὴ, ὅπως καὶ ὅλες τὶς ἡμέρες τῆς ἐπίγειας ζωῆς του, μὲ ἔργα καλὰ καὶ εὐλογημένα. Αὐτὰ ἀποτελοῦν ἕνα θετικὸ τρόπο ζωῆς.

Ἔτσι πρέπει νὰ περνοῦν καὶ οἱ Χριστιανοὶ τὴν Κυριακὴ τους. Νὰ προσφέρουν κάτι καλὸ καὶ ἅγιο κατ' ἀρχὰς στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ τους. Τὴν ἡμέρα, ποὺ εἶναι «βασιλὶς καὶ κυρία» νὰ γίνονται καὶ αὐτοὶ «βασιλεῖς» καὶ «κύριοι», μὲ τὴν ἁγιογραφικὴ ἔννοια. Νὰ ἐνώνονται δηλαδὴ μὲ τὸν βασιλιὰ Χριστό. Νὰ ἀνυψῶνουν τὴν ψυχὴ τους πρὸς τὸν Κύριο Ἰησοῦ. Τί ὠραιότερη καὶ θετικότερη βοήθεια, γιὰ τὸν καθένα μας, ἀπὸ τὸ νὰ ἐκκλησιάζεται καὶ νὰ ἀποθέτει τὰ βάρη τῶν διαφορῶν προβλημάτων καὶ φροντίδων, κάθε Κυριακῆ, στὴν ἀγαθὴ πρόνοια τοῦ Κυρίου! Τότε, ἀπὸ «συγκύπτων» ὀρθώνεται καὶ ὁ ἀέρας τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐλπίδος ποὺ γεμίζει τὰ στήθη του καὶ τὴν ὅλη ὑπαρξὴ του, δημιουργεῖ νέο κλίμα, γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῆς ζωῆς. Εἰρηνικὸς φεύγει ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ εἶναι ἕτοιμος νὰ προσφέρει κάτι δημιουργικὸ καὶ στὴν οἰκογένειά του καὶ στὸ περιβάλλον του.

Πράγματι ἡ Κυριακὴ μπορεῖ νὰ γίνῃ κατ' ἐξοχὴν πνευματικὴ ἡμέρα καὶ γιὰ τὸ σπίτι μας. Πόσο ἔχει ἀνάγκη ἡ σύγχρονη οἰκογένεια ἀπὸ μιὰ τέτοια βοήθεια, δὲν χρειάζεται νὰ τὸ τονίσουμε. Ἡ Κυριακὴ μπορεῖ νὰ τὴν ζωογονήσει, νὰ τὴν βοηθήσει. Ἄν οἱ ἄλλες μέρες σκορπίζουν τὸ σπίτι, γιὰτὶ κρατοῦν μακριὰ τὰ μέλη του λόγῳ τῆς ἐργασίας τους, ἡ Κυριακὴ μπορεῖ νὰ τὸ ἐνώσει. Προσφέρεται αὐτῇ, γιὰ μιὰ οἰκογενειακὴ

εὐκαιρία ἀναπαύσεως, γιὰ νὰ συζητηθοῦν φλέγοντα προβλήματα, νὰ διαλυθοῦν ψυχρότητες καὶ νὰ ξαναθερμανθοῦν οἱ ψυχές.

Καὶ ἡ μεγάλη οἰκογένεια, ποὺ λέγεται κοινωνία, τὴν Κυριακὴ εἶναι δυνατὸν νὰ βοηθηθεῖ θετικά. Ὁ ἐλεύθερος χρόνος μας, ὅταν ἐμπνέεται καὶ κατευθύνεται ἀπὸ τὸ παράδειγμα τοῦ Κυρίου, μπορεῖ νὰ μετατραπεῖ σὲ συντροφιά τοῦ ἀρρώστου, σὲ ἐπίσκεψη τοῦ ἐγκαταλελειμμένου, σὲ ἐνίσχυση μιᾶς ἀδύνατης ψυχῆς.

Εἶναι ὅμως πολὺ συνηθισμένο οἱ ἄνθρωποι νὰ περνοῦν τὴν Κυριακὴ τους

ΣΑΝ ΔΟΥΛΟΙ!

Πολλοὶ δυστυχῶς γεμίζουν τὴν ἡμέρα αὐτὴ μὲ ἄθλια καὶ ἐξευτελιστικὰ ἔργα. Ἡ Κυριακὴ γιὰ πολλοὺς εἶναι ἡ μέρα κατὰ τὴν ὁποία νομίζουν ὅτι μποροῦν νὰ κάνουν κάθε πράξη χαμπιλί, ποὺ καὶ τὸν ἄνθρωπο ὑποβιβάζει καὶ τὴν κοινωνία γκρεμίζει. Γιὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ἡ Κυριακὴ ἔπαψε νὰ εἶναι «ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου» καὶ ἔγινε «ἡ ἡμέρα τῆς ἁμαρτίας!» Ἔτσι φθάσαμε στὸ σημεῖο ὥστε ὁ Διάβολος νὰ χαιρέται ὅταν ἔρχεται ἡμέρα ἀργίας. Τότε βρίσκει περισσότερους ὀπαδοὺς, τότε ἔχει τὶς μεγαλύτερες ἐπιτυχίες.

Ἔτσι τὴν Κυριακὴ, πολλοὶ «Χριστιανοὶ» ἀντὶ νὰ κάνουν «ἀγαθῶν ἔργων ἐπίδειξιν», ὅπως λέει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, μὲ χτυπητὴ ἀδιαφορία πρὸς τὴν ἱερότητα τῆς ἡμέρας, πονηρὰ ἔργα καταστρώνουν καὶ σχέδια καταχθόνια συλλαμβάνουν. Γίνονται πραγματικὰ δούλοι κάθε κακοῦ καὶ ἁμαρτωλοῦ πάθους.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος θὰ μπορούσε νὰ πεῖ καὶ σὲ πολλοὺς τέτοιους σημερινούς «Χριστιανούς», βλέποντας τὴν κυριακάτικη ζωὴ τους, αὐτὸ ποὺ εἶχε πεῖ σὲ μερικὸς συγχρόνους του: «Ὡς ἐν ἡμέρᾳ εὐσχημόνως περιπατήσωμεν μὴ κώμας καὶ μέθαις, μὴ κοίταις καὶ ἀσελγείαις, μὴ ἔριδι καὶ ζήλῳ». Δηλαδὴ, ὅπως συμπεριφέρεται κανεὶς τὴν ἡμέρα ποὺ τὰ βλέμματα πολλῶν ἀνθρώπων τὸν παρακολουθοῦν, ἔτσι κι ἐμεῖς ἂς συμπεριφεροῦμε μὲ εὐπρέπεια. Ὅχι μὲ ἄσεμνα φαγοπότια καὶ μεθύσια οὔτε μὲ πράξεις ἀισχρότητος καὶ ἀσελγείας, οὔτε μὲ φιλονικεῖες καὶ ζηλοτυπίες. Ὁ Κύριος μᾶς δωρίζει τὴν ἡμέρα αὐτὴ γιὰ νὰ τὴν χαροῦμε καὶ νὰ ἀναπαυθοῦμε. Δὲν ἐπιτυγχάνεται ὅμως αὐτὸ παρὰ μόνον ὅταν τὴν περνᾶμε ὅπως καὶ Ἐκεῖνος. Σὰν κύριοι καὶ ὄχι σὰν δούλοι. Ἔτσι ἡ νέα ἐβδομάδα θὰ μᾶς βρῆκε ὄχι ταλαιπωρημένους, ἀλλὰ ἀνανεωμένους ψυχικὰ καὶ σωματικὰ.

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· ἄνθρωπός τις ἐποίησε δεῖπνον μέγα καὶ ἐκάλεσε πολλούς· καὶ ἀπέστειλε

τὸν δούλον αὐτοῦ τῇ ὥρᾳ τοῦ δείπνου εἰπεῖν τοῖς κεκλημένοις· ἔρχεσθε, ὅτι ἤδη ἔτοιμά ἐστι πάντα. Καὶ ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι πάντες, ὁ πρῶτος εἶπεν αὐτῷ· ἀγρὸν ἠγόρασα, καὶ ἔχω ἀνάγκην ἔξελθεῖν καὶ ἰδεῖν αὐτόν· ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρητημένον. Καὶ ἕτερος εἶπε· ζεύγη βοῶν ἠγόρασα πέντε, καὶ πορεύομαι δοκιμάσαι αὐτά· ἐρωτῶ σε ἔχε με παρητημένον. Καὶ ἕτερος εἶπε· γυναῖκα ἔγημα, καὶ διὰ τοῦτο οὐ δύναμαι ἔλθεῖν.

ΚΥΡΙΑΚΗ 11 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ ΙΑ΄ ΛΟΥΚΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκᾶ 18΄ 16-24
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Κολ. γ΄ 4-11

Καὶ παραγενόμενος ὁ δούλος ἐκεῖνος ἀπήγγειλε τῷ κυρίῳ αὐτοῦ ταῦτα. Τότε ὀργισθεὶς ὁ οἰκοδεσπότης εἶπε τῷ

δούλῳ αὐτοῦ· ἔξελθε ταχέως εἰς τὰς πλατείας καὶ ρύμας τῆς πόλεως, καὶ τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀναπήρους καὶ χωλοὺς καὶ τυφλοὺς εἰσάγαγε ὧδε. Καὶ εἶπεν ὁ δούλος· κύριε, γέγονεν ὡς ἐπέταξας, καὶ ἔτι τόπος ἐστί. Καὶ εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς τὸν δούλον· ἔξελθε εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ φραγμοὺς καὶ ἀνάγκασον εἰσελθεῖν, ἵνα γεμισθῇ ὁ οἶκός μου. Λέγω γάρ ὑμῖν ὅτι οὐδεὶς τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν κεκλημένων γεύσεται μου τοῦ δείπνου».

ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΜΕ ΣΤΗ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ

«Οὐδεὶς τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν κεκλημένων γεύσεται μου τοῦ δείπνου».

Μιὰ πρόσκληση κρύβει μέσα της κάποια ἀγάπη καὶ ἐκτίμησις ἐκ μέρους τοῦ προσκαλοῦντος. Αὐτὴ ἡ ἀγάπη φαίνεται καὶ στὴ σημερινὴ παραβολὴ γιὰ τὸ ἄνθρωπος ποὺ «ἐποίησε δεῖπνον μέγα» εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Θεάνθρωπος, ὁ Κύριος Ἰησοῦς.

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ εἶναι λυπηρὸ εἶναι ἡ περιφρόνησις τῶν φίλων καὶ τῶν γνωστών στους ὁποίους ἔγινε ἡ τιμὴ. Ἄν ἔστρεφαν τὶς πλάτες ἀγνωστοί, τὸ πράγμα δὲν θὰ κόστιζε καὶ τόσο πολύ. Τώρα ὅμως ποὺ οἱ γνωστοὶ «ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι πάντες», ὁ οἰκοδεσπότης τοῦ Σύμπαντος ὀργίζεται. Λέει δὲ κατηγορηματικά, ὅτι «οὐδεὶς τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν κεκλημένων γεύσεται μου τοῦ δείπνου».

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ ΑΥΤΑΡΚΕΙΑ

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ περιφρόνησαν τὴν ὑψηλὴ καὶ τιμητικὴ πρόσκληση. Ἀπάντησαν μὲ ἀδιαφορία. «Ἀγρὸν ἠγόρασα», εἶπε ὁ πρῶτος. «Ζεύγη βοῶν ἠγόρασα πέντε», δικαιολογήθηκε ὁ δεύτερος. «Γυναῖκα ἔγημα» (νυμφεύθηκα), προφασίστηκε ὁ τρίτος. Θεώρησαν δηλαδὴ τοὺς ἑαυτούς τους αὐτάρκεις μὲ τὰ ὑλικά ἀγαθὰ ποὺ εἶχαν. Ἦταν βέβαιοι πὼς ἦταν «καθὼς πρέπει» ἄνθρωποι. Μέχρις ἐκείνη τὴ στιγμή εἶχαν κάνει τὸ καθῆκον τους. Νόμισαν, λοιπόν, πὼς μπορούσαν νὰ ἐπαναπαυθοῦν στὶς δάφνες τους καὶ νὰ περιφρονήσουν τώρα τὸν Κύριο. Ἔτσι ἀρνήθηκαν τὴν πρόσκληση τοῦ οἰκοδεσπότη.

Αὐτὴ ὅμως ἡ αὐτάρκεια γιὰ τὰ ὑλικά μας ἀγαθὰ καὶ γιὰ ὅ,τι καλὸ μέχρι σήμερα κάναμε, εἶναι ἕνας τρομερὸς κίνδυνος καὶ γιὰ μᾶς. Φίλος τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἅγιος γιὰ τὸ δεῖπνο τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ εἶναι ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος. Ὅποιος νομίζει πὼς ἔχει κάνει τὸ καθῆκον του πλήρως καὶ ἔχει ἐφαρμόσει τὸ Εὐαγγέλιο στὴ ζωὴ του μέχρι κεραίας καὶ ἐπομένως μπορεῖ νὰ ἡσυχάζει, αὐτὸς μένει «ἔξω τοῦ νυμφῶνος». Εἶναι καταδικασμένος σὲ μιὰ πνευματικὴ ἀκίνησις, σὲ μιὰ ἀπραξία ὀλοκληρωτικὴ! Ἔλος θλιβερὸ ἡ ζωὴ του. Καὶ ἡ κατάληξις; Νὰ μὴ γευθεῖ τὸ δεῖπνο.

Ἄν ὅμως ἡ αὐτάρκειά μας, ἡ σκέψη ἡ ἀπατηλὴ καὶ ψεύτικη πὼς εἴμαστε πλήρως ἐντάξει, εἶναι κίνδυνος ἀπώλειας, ἡ ἀνψυχία γιὰ κάτι καλύτερο ἀποτελεῖ ἕνα ἀποτελεσματικὸ μέσο σωτηρίας.

ΑΓΙΑ ΑΝΗΣΥΧΙΑ

Ἐπὶ τὴν ἀνψυχίαν τοῦ πιστοῦ μιὰ ἀνψυχία κακὴ. Εἶναι ἐκείνη ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὴν ὀλιγοπιστία. Θυμηθεῖτε ἐκείνους ποὺ ξεχνοῦν ὅτι ὑπάρχει Θεὸς Πα-

τέρας. Ταράζονται μὲ τὸ παραμικρό. Γιατὴ ἡ ἀπιστία στὴ θεία Πρόνοια παραλύει τὴ σκέψη καὶ ἀφαιρεῖ τὴ δραστηριότητα.

Ἐπὶ τὴν ἀνψυχίαν μιὰ ἀνψυχία καλὴ, ἡ ὁποία ἀναμφίβολα εἶναι ἀσφάλεια καὶ σωτηρία μας. Εἶναι ἐκείνη ποὺ γεννιέται ἀπὸ τὸν φόβο μήπως δὲν ἀνταποκριθοῦμε στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ τὶς εὐεργεσίες τοῦ Κυρίου. Ἡ σκέψη ὅτι ἡ χριστιανικὴ ζωὴ εἶναι ἕνα ἔργο ζωῆς μᾶς δημιουργεῖ ἕνα πνευματικὸ συναγερμό. Ὅταν συγκρίνει ὁ Χριστιανὸς αὐτὰ ποὺ κάνει μὲ ἐκεῖνα ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ κάνει, δὲν μπορεῖ νὰ ἡσυχάζει. Ἔτσι ὁ ἀπόστολος Παῦλος ποτὲ δὲν ἐπαναπαυόταν στὰ καλά ποὺ ἔκανε. Ἦταν πάντοτε ὁ ἄνθρωπος, ποὺ «ἐδίωκε» καὶ κυνηγοῦσε νὰ κάνει κάτι ἀνώτερο. Σύνθημά του ἦταν, τὸ αὔριο καλύτερο ἀπὸ τὸ χθές.

Ὁ οὐρανὸς γιὰ τὸν πιστὸ δὲν εἶναι ἕνα λαχεῖο ποὺ κάποτε κέρδισε μὲ ὀρισμένες καλὲς πράξεις καὶ μπορεῖ ὕστερα νὰ ἡσυχάζει. Ἡ αἰωνιότητα, τὸ νὰ καθίσει δηλαδὴ ὁ Χριστιανὸς στὸ «δεῖπνον τὸ μέγα», εἶναι κάτι ποὺ κερδίζεται κάθε ὥρα καὶ κάθε στιγμή. «Ἔσο ἔτοιμος» φωνάζει ὁ Κύριος. Μπορεῖ νὰ γεννήθηκαν Χριστιανὸς Ὁρθόδοξος. Φροντίζεις ὅμως αὐτὴ τὴ φωτιὰ τῆς πίστεως νὰ τὴν ἀναζωπυρώνεις συνεχῶς; Σὲ ἔχω στὴν Ἐκκλησίᾳ μου. Βαδίζεις ὅμως στὰ ἴχνη μου; Ζητᾶς νὰ καθήσεις «ἐκ δεξιῶν μου». Εἶσαι διατεθειμένος ὅμως νὰ πιεῖς καὶ «τὸ ποτήριον μου», τὸ ποτήρι τῶν ἀγώνων καὶ τῶν στερησιῶν;

Ἐὰν ζοῦμε λοιπόν ἕναν ἄνετο Χριστιανισμό, χωρὶς αὐτὴ τὴν ἅγια ἀνψυχία, θὰ μείνουμε «ἔξω τοῦ νυμφῶνος». Ἐκεῖνοι ποὺ ὑπῆρξαν ἴσως «χωλοὶ» στὴν πνευματικὴ τους ζωὴ, εἶχαν ὅμως μιὰ ἀνψυχία καὶ ἕνα πόθο γιὰ κάτι καλύτερο, αὐτοὶ θὰ γεμίσουν τὸ σπίτι τοῦ οὐράνιου Πατέρα.

Ἡ Ἁγία Γραφὴ πολλὰς φορὰς ἐπισημαίνει τὸν κίνδυνο νὰ χάσουμε τὸν οὐρανὸ ἐξ αἰτίας τῆς ἀμεριμνησίας μας. Ὁ πρεσβύτερος ἀδελφὸς τοῦ ἀσώτου, οἱ πρῶτοι προσκεκλημένοι τῆς σημερινῆς παραβολῆς, οἱ Ἰουδαῖοι, εὐεργετήθηκαν ποικιλοτρόπως ἀπὸ τὸν Κύριο. Ἐχασαν ὅμως τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, γιὰ τὴν δὲν ἀνψύχθηκαν ποτὲ μήπως ὕστερον σὲ κάτι, μήπως χάσουν τὸ δῶρο ποὺ ἔλαβαν.

Ἐμεῖς ἂς ἀγρυπνοῦμε πάντοτε καὶ ἂς ἀνταποκρινόμαστε στὶς νέες προσκλήσεις ποὺ καθημερινῶς μᾶς στέλνει ὁ Κύριος. Αὐτὴ ἡ ἀνψυχία ποὺ θὰ μᾶς κάνει νὰ λέμε «τί ἔτι ὕστερόν;» θὰ μᾶς ἀνοίγει ἀσφαλῶς τὸν δρόμο πρὸς τὸν οὐρανὸν.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ με τούς ἀναγνώστες μας

«Λειτουργικά πνεύματα...»

Ἡ Ἁγία Γραφή κάνει συχνὰ λόγο γιὰ τοὺς ἀγγέλους. Τί ἀκριβῶς εἶναι, ποιὸ τὸ ἔργο τους; Γιατί δημιουργήθηκαν; Πῶς λέγονται νοερὲς δυνάμεις, ἀσώματες καὶ ὁμως ἐμφανίζονται στοὺς ἀνθρώπους; Αναπληρώνουν τὴ φροντίδα τοῦ Θεοῦ; Ἀφοῦ ὁ Θεὸς εἶναι πανταχοῦ παρῶν καὶ παντοδύναμος ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴ μεσολάβηση τῶν ἀγγέλων; Τί σημαίνει ὅτι οἱ ἄγγελοι εἶναι «λειτουργικά πνεύματα εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν»; (Εβρ. α' 14).

Πράγματι, ὅπως ἀναφέρει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, οἱ ἄγγελοι εἶναι πνεύματα ὑπηρετικά πού ἀποστέλλονται ἀπὸ τὸν Θεό, γιὰ νὰ ὑπηρετοῦν καὶ ἐξυπηρετοῦν αὐτοὺς πού πρόκειται νὰ κληρονομήσουν τὴν αἰώνια ζωὴ καὶ σωτηρία. Ἀσφαλῶς οἱ ἄγγελοι εἶναι ἀσώματοι, νοερὲς δυνάμεις μετὰ τὴ δυνατότητα περιστασιακὰ νὰ λαμβάνουν ἀνθρώπινη μορφή. Δὲν ἔχουν τὴν ἀπανταχοῦ παρουσία τοῦ Θεοῦ. Δὲν ἀντικαθιστοῦν οὔτε ὑποκαθιστοῦν τὸν Θεό. Τοὺς δίνεται ἀπὸ τὸν Θεὸ ἡ δυνατότητα καὶ συγχρόνως ἡ ἱκανοποίηση καὶ ἡ χαρὰ νὰ διακονοῦν στὸ ἔργο τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων. Ἄν ὁ Θεὸς συνεργάζεται στὸ ἔργο τῆς σωτηρίας μετὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς χρησιμοποιεῖ τόσο συχνά, γιατί νὰ μὴ δώσει καὶ στοὺς ἀγγέλους Του αὐτὴ τὴ δυνατότητα; Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος μετὰ τὴν παραβολὴ τοῦ ἀπολωλῆτος προβάτου καὶ τῆς ἀπολεσθεῖσης δραχμῆς δύο φορές κάνει λόγο γιὰ τὴ χαρὰ πού γίνεται στὸν οὐρανὸ ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους γιὰ τὴ σωτηρία ἕστω καὶ μιᾶς ψυχῆς. «Λέγω ὑμῖν ὅτι οὕτω χαρὰ ἔσται ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι... οὕτω, λέγω ὑμῖν, χαρὰ γίνεται ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι» (Λουκᾶ ιε' 7, 10).

Ἡ ἐπιστροφή καὶ μετάνοια τῶν ἁμαρτωλῶν εἶναι ἡ χαρὰ τῶν ἀγγέλων, γι' αὐτὸ καὶ σπεύδουν στὸ θεάρεστο αὐτὸ ἔργο. Καὶ ὄχι μόνο αὐτό. Ἄγγελος ἀπεστάλη ἀπὸ τὸν Θεὸ στὴν παρθένο Μαρία γιὰ νὰ φέρει τὸ χαρμόσυνο μήνυμα τῆς θείας γεννήσεως. Ἄγγελος παρουσιάσθηκε στὸν Ἰωσήφ στὸ ὄνειρό του. Ἡ ἅγια νύχτα τῆς γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ στὴ Βηθλεὲμ, πού ὑποσχόταν τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου, προκάλεσε τὴ χαρὰ τῶν ἀγγέλων, οἱ ὅποιοι ἀνέπεμψαν τὸν δοξολογικὸ ὕμνο: «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ». Ἄγγελοι ὑπηρετοῦν τὸν Χριστὸ στὴν ἔρημο. Ἄγγελοι εὐαγγελίζονται τὴν ἀνάσταση στὶς γυναῖκες...

Ὁ παντοδύναμος Δημιουργὸς τῶν ἀγγέλων καὶ τῶν ἀνθρώπων, θέλει τὰ δημιουργήματα τῆς ἀγάπης Του νὰ ἀπολαμβάνουν χαρὰ διαρκείας. Γι' αὐτὸ καὶ τὰ χρησιμοποιεῖ σὲ ποικίλα ἔργα καὶ ἀποστολές. Οἱ ἄγγελοι ὕμνολογοῦν καὶ δοξολογοῦν ἀκαταπαύστως τὸν Θεό. Ἐχει ἀνάγκη ὁ Θεὸς ἀπὸ τοὺς

ὕμνους καὶ τὰ δοξαστικά τῶν ἀγγέλων; Ἀσφαλῶς ὄχι. Τὰ δέχεται ὁμως γιὰτὶ ἀποτελοῦν πηγὴ χαρᾶς γιὰ ἐκείνους καὶ ὄχι γιὰ τὸν Θεό. Πόσο παραστατικὴ ἡ εἰκόνα πού μᾶς παρουσιάζει ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης στὴν Ἀποκάλυψη: «ἤκουσα ὡς φωνὴν ὄχλου πολλοῦ καὶ ὡς φωνὴν ὑδάτων πολλῶν καὶ ὡς φωνὴν βροντῶν ἰσχυρῶν, λεγόντων ἀλληλοῦτα· ὅτι ἐβασίλευσε Κύριος ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ. Χαίρωμεν καὶ ἀγαλλίωμεθα καὶ δῶμεν τὴν δόξαν αὐτῷ» (Ἀποκ. ιθ' 6-7). Οἱ ἄγγελοι καὶ οἱ ἅγιοι, σὰν σὲ θαυμαστὴ συναυλία, δοξολογοῦν τὸ μεγαλεῖο τοῦ Παντοκράτορα. Ὁ ἴδιος Εὐαγγελιστὴς λέει, ὅτι εἶναι ἀκατάπαυστη ἡ δοξολογία τῶν ἀγγέλων πρὸς τὸν Θεὸ καὶ ὅτι «ἀνάπαυσιν οὐκ ἔχουσιν ἡμέρας καὶ νυκτὸς λέγοντες· ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ ὁ ἦν καὶ ὁ ὢν καὶ ὁ ἐρχόμενος» (Ἀποκ. δ' 8).

Χρησιμοποιεῖ λοιπόν, ὁ Θεὸς τοὺς ἀγγέλους καὶ δέχεται τὴ συνεργασία τους στὸ ἔργο τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ ἀγάπη σ' αὐτούς, ὅπως δέχεται τοὺς δοξολογικοὺς ὕμνους καὶ κάθε ἄλλη ὑπηρεσία τους. Ἡ Ἁγία Γραφή ἀναφέρει πολλὲς τέτοιες περιπτώσεις. Στὴν Π. Διαθήκη βλέπουμε νὰ προστατεύουν τὸν Ἀβραάμ, τὸν Λῶτ, τὸν Ἰακώβ, τὴν Ἄγαρ, τὸν Μωυσή, τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, τοὺς τρεῖς παῖδες στὴν κάμινο, τὸν Δανιὴλ στὸν λάκκο τῶν λεόντων καὶ πολλοὺς ἄλλους. Τὸ ἴδιο καὶ στὴν Κ. Διαθήκη ἡ «διακονία», οἱ ὑπηρεσίες τῶν ἀγγέλων εἶναι πολλές.

Ἡ Ἐκκλησία μᾶς διδάσκει ἀκόμα ὅτι καὶ κάθε ἄνθρωπος ἔχει τὸν προσωπικὸ του φύλακα ἄγγελο. Ὅπως ἀναφέρει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, ἕνας ἰσχυρὸς βασιλιάς τοποθετεῖ στρατεύματα στὶς διάφορες πόλεις, γιὰ νὰ τὶς ἀσφαλίζουν ἀπὸ βαρβαρικὲς ἐπιδρομές, ἔτσι καὶ ὁ Θεός. Ἐπειδὴ στὸν ἀέρα τῆς γῆς ὑπάρχουν πολυάριθμοι βάρβαροι καὶ ἄγριοι δαίμονες πού κηρύττουν πολέμους καὶ ταραζοῦν τὴν εἰρήνη τῶν ἀνθρώπων, γι' αὐτὸ ὁ Θεὸς ἐγκατέστησε στρατόπεδα ἀγγέλων νὰ τοὺς πολεμοῦν, νὰ τοὺς ἀποκρούουν καὶ νὰ φρουροῦν τὴν εἰρήνη τῶν ἀνθρώπων. Πόσο ἐνδιαφέρεται καὶ φροντίζει καὶ τιμᾷ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ τοὺς ἀνθρώπους! Καὶ ὁ πῶς μικρός, ἀφανὴς καὶ ταπεινὸς ἄνθρωπος ἔχει τὴ δική του ἀγγελικὴ φρουρά.

Οἱ ἄγγελοι μᾶς βοηθοῦν στὸν καθημερινὸ καὶ στὸν πνευματικὸ μας ἀγώνα. Μᾶς ἐνισχύουν στὶς δοκιμασίες καὶ στὶς θλίψεις μας. Μᾶς δροσιζοῦν στὸ καμῖνι τοῦ πόνου. Λυποῦνται στὶς πτώσεις μας καὶ μᾶς ἐνθαρρύνουν στὴν μετάνοια καὶ ἀνόρθωση. Μᾶς συντροφεύουν πάντοτε. Νὰ γιατί οἱ πιστοὶ Χριστιανοὶ δὲν φοβοῦνται τὰ πονηρὰ πνεύματα. Σκέπτονται ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἔχει βάλει στὸ πλάϊ τους ἀκαταμάχητη ἀγγελικὴ φρουρά.

“Ένας” Ήλιος μεσ’ στή νύχτα

ΠΟΛΥΠΡΑΓΜΟΝΟΥΝ για να έρμηνεύσουν τὸ ἀστέρι τῶν μάγων. Ένα θαυμαστὸ φαινόμενο, ποὺ ὀδήγησε τὰ βήματα τῶν σοφῶν στὴ ταπεινὴ φάτιν τῆς Βηθλεέμ. Πιὸ πολὺ ὅμως κι ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἀστέρι θὰ ἄξιζε νὰ τραβήξει τὴ προσοχὴ μας ἕνα ἄλλο Ἄστρο, ποὺ ἄναψε τὴν ἅγια ἐκείνη νύχτα. “Ένας ἄλλος” Ήλιος, ποὺ ἄστραψε καὶ ξύπνησε μιὰ ἀνθρωπότητα βυθισμένη στὸ πιὸ πηχτὸ σκοτάδι.

Τὸ Ἄστρο αὐτὸ ἢ μᾶλλον ὁ Ήλιος αὐτὸς τῆς δικαιοσύνης δὲν γνωρίζει ἀνατολὴ καὶ δύση, ζενιθ καὶ ναδὶρ. Μεσουρανεῖ ἀδιάκοπα, ἔστω κι ἂν κάποτε μοιάζει νὰ χάνεται ἀπὸ τὰ σύννεφα τῆς ἀνθρώπινης κακίας. Τὰ σύννεφα ὅμως, ὅσο πολλὰ καὶ πυκνὰ κι ἂν εἶναι, προσωρινὰ τὸν καλύπτουν. Καὶ δὲν ἐπηρεάζουν οὔτε θερμότητα οὔτε τὴ φωτεινότητά του. Ἀπλῶς τὴν ἐμποδίζουν ἢ μᾶλλον τὴν καλύπτουν στὰ μάτια μερικῶν ἀνθρώπων.

Ὁ Ήλιος αὐτὸς, ποὺ ἄστραψε τὴν ἅγια ἐκείνη νύχτα, μένει ἀπὸ τότε στὸ στερέωμα τῆς ἀνθρωπότητας, γιὰ νὰ φωτίζει τὰ βήματά της καὶ νὰ θερμαίνει τὴν πορεία της.

Τί ἦταν ὁ κόσμος χωρὶς αὐτὸ τὸ θεϊκὸ φῶς; Καὶ τί θὰ ἦταν ἀκόμα καὶ σήμερα χωρὶς τὴ μοναδικὴ αὐτὴ ἀκτινοβολία;

Τί ἦταν; **«Ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκότει εἶδε φῶς μέγα καὶ τοῖς καθημένοις ἐν χώρα καὶ σκιᾷ θανάτου φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς».** Βυθισμένος ὁ κόσμος ὅλος στὸ πιὸ βαθὺ σκοτάδι, ἄλυσσοδεμένος μὲ τὰ πιὸ βαρεῖα τυραννικὰ δεσμά, περιέμενε ἐναγώνια τὴ λύτρωση καὶ τὴ σωτηρία. Καὶ ξαφνικὰ ἕνα φῶς δυνατὸ ἄστραψε μέσα του καὶ γύρω του. Ὁ κόσμος εἶδε φῶς μέγα, μιὰ πρωτόγνωρη ἐλπίδα φώτισε τὴ ψυχὴ του καὶ ἕνα ὑπερκόσμιο χαμόγελο ἄνθισε στὰ σφιγμένα του χεῖλη.

Καὶ τὸ μοναδικὸ αὐτὸ φῶς δὲν θὰ παύσει νὰ μεσουρανεῖ τριάντα τόσα χρόνια. Καὶ δὲν θὰ σταματήσει οὔτε στιγμὴ νὰ χύνει βάλσαμο παρηγοριᾶς στὶς πονεμένες ψυχές. Δὲν θὰ παύσει νὰ φωτίζει καὶ νὰ δείχνει τὸ δρόμο στὶς ψυχές, ποὺ χάνονταν στὰ μονοπάτια τῆς ἁμαρτίας.

Μποροῦμε νὰ συλλάβουμε σήμερα τὸ βάθος, ποὺ ἔκρυβαν τὰ προφητικὰ ἐκεῖνα λόγια; Τὸ μέγα φῶς, ποὺ ἄστραψε τὴν ἅγια ἐκείνη νύχτα ἦλθε γιὰ νὰ **«εὐαγγελισθῆ τοὺς πτωχοὺς, νὰ γιατρέψῃ τοὺς συντετριμμένους τὴν καρδίαν, νὰ κηρύξῃ αἰχμαλώτοις ἄφρονας καὶ τυφλοῖς ἀνάβλεψιν, νὰ ἀποστείλῃ τεθραυσμένους ἐν ἀφέσει, νὰ κηρύξῃ ἐνιαυτὸν Κυρίου δεκτόν»** (Λουκ. δ´ 18-19).

Σ’ ὅλη τὴ γῆν πορεία του ὁ ἐνανθρωπήσας Θεὸς **«διέρχεται εὐεργετῶν καὶ ἰώμενος πάντας...».** Μιὰ ἀδιάκοπη καὶ πολυποικίλη εὐεργεσία εἶναι ἡ ἐμφάνισή του ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους. Πρῶτη φορὰ θὰ ἀντηχήσει τὸ μήνυμα τῆς χαρᾶς, τῆς εἰρήνης, τῆς ἀγάπης σ’ ἕνα κόσμο, ποὺ ἀργοπέθαινε μέσα στὴν ἀθλιότητά του. Σ’

ὄσους θὰ τὸν δεχθοῦν θὰ μεταμορφώσει τὴ ζωὴ τους. Γι’ αὐτοὺς ἡ ἀγάπη καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ δὲν θὰ εἶναι ἕνα μακρυνὸ ὄνειρο. Θὰ εἶναι μιὰ πραγματικότητα, μιὰ βιωματικὴ ἐμπειρία.

Μόλις ὁ ἥλιος ἀνατεῖλει ὅλη ἡ πλάση ζωογονεῖται. Μόλις ὁ Ήλιος τῆς δικαιοσύνης ἀνέτειλε, ὅλος ὁ κόσμος ἔζησε μιὰ νέα δημιουργία, πλημμύρισε ἀπὸ τὴν εὐεργετικὴ του ἀκτινοβολία καὶ θαλπωρή. **«Τυφλοὶ ἀναβλέπουσι καὶ κωλοὶ περιπατοῦσι, λεπροὶ καθαρίζονται καὶ κωφοὶ ἀκούουσι, νεκροὶ ἐγείρονται καὶ πτωχοὶ εὐαγγελίζονται»** (Ματθ. ια´ 5). Καὶ οἱ θεραπεῖες αὐτὲς δὲν εἶναι μονάχα σωματικές. Εἶναι καὶ πνευματικές. Κουφοὶ καὶ τυφλοὶ καὶ παράλυτοι καὶ νεκροὶ στὴ χάρι τοῦ Θεοῦ καὶ στὰ ἔργα τῆς ἀγάπης, κάτω ἀπὸ τὴ ζωογόνο δύναμη τοῦ Χριστοῦ ἀρχίζουν μιὰ νέα ζωὴ, ἀναστημένη καὶ δημιουργικὴ.

“Ὅλα ὅμως αὐτὰ μιὰ μέρα ὁ εὐεργετημένος αὐτὸς λαὸς θὰ τὰ λησμονήσει. Θὰ ὀρθωθεῖ στὰ δάκτυλα τῶν ποδιῶν του, θὰ ὑψώσει ἀπειλητικὰ τὶς γροθιές του, γιὰ νὰ γκρεμίσει τὸ Ἄστρο τοῦ οὐρανοῦ, νὰ σβήσει τὸν Ήλιο. Στὴ γέννησή του δὲν τοῦ πρόσφεραν ἕνα κατάλυμμα, στὸ διάβα του στὴ γῆ δὲν εἶχε **«ποῦ τὴν κεφαλὴ κλίνη».** Τὸ μόνο ποὺ βρῆκαν στὸ τέλος νὰ τοῦ προσφέρουν, σὰν ἀνταπόδοση στὶς εὐεργεσίες του, ἦταν ἕνας σταυρὸς.

Ἀλλὰ ὁ Ήλιος αὐτὸς καὶ πάνω στὸ Γολγοθᾶ καὶ ὅταν φάνηκε πὼς ἔφθασε ὀριστικὰ πρὸς τὴ δύση του, δὲν ἔπαυσε νὰ στέλνει ζωογόνο τὴν ἀκτινοβολία του. Τὸ ἰκρίωμα αὐτὸ τῆς φρίκης τὸ φώτισε καὶ τὸ μεταμόρφωσε σὲ σύμβολο μοναδικῆς ἀγάπης. Ἀπὸ κεῖ πάνω θὰ στείλει μοναδικὰ μηνύματα γιὰ τὴ δημιουργία ἑνὸς νέου κόσμου, μιᾶς καινούργιας ἀνθρωπότητας, στὴν ὁποία δὲν πρέπει νὰ ἔχει πιά καμιά θέση τὸ μίσος καὶ ἡ σφιγμένη γροθιά, ἀλλὰ ἡ συγγνώμη, ὁ οἶκτος καὶ ἡ συμπάθεια.

Ὁ Ήλιος τῆς δικαιοσύνης φωτίζει πλούσια γιὰτὶ μεσουρανεῖ ὀλόλαμπρος πάντοτε στὸ στερέωμα τῆς ἀνθρωπότητας. Γιατὶ ὁ Χριστὸς ἦταν, εἶναι καὶ θὰ εἶναι **«χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας».** Καὶ σήμερα τὸ ἴδιο χαρμόσυνο μήνυμα ἀντηχεῖ σ’ ἕνα κόσμο κουρασμένο καὶ βαθεῖα ἀπογοητευμένο ἀπὸ τὶς διαψευσμένες προσδοκίες του. Ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ μοναδικὴ ἐλπίδα τοῦ κόσμου γιὰ τὴ συναδέλφωση τῶν λαῶν. Κοντὰ του μαθαίνουμε πὼς εἴμαστε ἀδελφία, παιδιὰ ἑνὸς Πατέρα. Στὴ παράταξή του δὲν ὑπάρχουν Ἰουδαῖοι καὶ Ἕλληνες, σκλάβοι καὶ ἐλεύθεροι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Ὑπάρχουν μονάχα ἀδελφοί.

Αὐτὸ εἶναι τὸ μήνυμα ποὺ ἀντήχησε τὴν ἅγια ἐκείνη νύχτα καὶ φώτισε τὴ μεγάλη νύχτα τοῦ κόσμου. Ἄν ἀποφάσιζε ὁ σύγχρονος ἀνθρώπος νὰ τὸ ἀκούσει, νὰ τὸ δεχθεῖ!

Βίβλος γενέσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ, υἱοῦ Ἀβραάμ. Ἀβραάμ ἐγέννησε τὸν Ἰσαάκ, Ἰσαάκ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ, Ἰακώβ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰούδαν καὶ τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ. Ἰούδας δὲ ἐγέννησε τὸν Φαρές καὶ τὸν Ζαρά ἐκ τῆς Θάμαρ, Φαρές δὲ ἐγέννησε τὸν Ἑσρώμ, Ἑσρώμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀράμ, Ἀράμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀμιναδάβ, Ἀμιναδάβ δὲ ἐγέννησε τὸν Ναασσών, Ναασσών δὲ ἐγέννησε τὸν Σαλμών, Σαλμών δὲ ἐγέννησε τὸν Βοόζ ἐκ τῆς Ραχάβ, Βοόζ δὲ ἐγέννησε τὸν Ὠβήδ ἐκ τῆς Ρούθ, Ὠβήδ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰεσσαί, Ἰεσσαί δὲ ἐγέννησε τὸν Δαυῖδ τὸν βασιλέα. Δαυῖδ δὲ ὁ βασιλεὺς ἐγέννησε τὸν Σολομῶντα ἐκ τῆς τοῦ Οὐρίου, Σολομῶν δὲ ἐγέννησε τὸν Ροβοάμ, Ροβοάμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀβιά, Ἀβιά δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀσά, Ἀσά δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωσαφάτ, Ἰωσαφάτ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωράμ, Ἰωράμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ὀζιαν, Ὀζίας δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωάθαμ, Ἰωάθαμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀχαζ, Ἀχαζ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἐζεκιαν, Ἐζεκιίας δὲ ἐγέννησε τὸν Μανασσῆ, Μανασσῆ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀμών, Ἀμών δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωσιαν, Ἰωσίας δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰεχονίαν καὶ τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ ἐπὶ τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος. Μετὰ δὲ τὴν μετοικεσίαν Βαβυλῶνος Ἰεχονίας ἐγέννησε τὸν Σαλαθιήλ, Σαλαθιήλ δὲ ἐγέννησε τὸν Ζοροβάβελ, Ζοροβάβελ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀβιούδ, Ἀβιούδ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἐλιακέιμ, Ἐλιακέιμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀζώρ, Ἀζώρ δὲ ἐγέννησε τὸν Σαδώκ, Σαδώκ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀχείμ, Ἀχείμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἐλιούδ, Ἐλιούδ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἐλεάζαρ, Ἐλεάζαρ δὲ ἐγέννησε

ΚΥΡΙΑΚΗ 18 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ ΠΡΟ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. α' 1-25
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἐβρ. ια' 9-10, 32-40

τὸν Ματθάν, Ματθάν δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ, Ἰακώβ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωσήφ τὸν ἄνδρα Μαρίας, ἐξ ἧς ἐγεννήθη Ἰησοῦς ὁ λεγόμενος

Χριστός. Πᾶσαι οὖν αἱ γενεαὶ ἀπὸ Ἀβραάμ ἕως Δαυῖδ γενεαὶ δεκατέσσαρες, καὶ ἀπὸ Δαυῖδ ἕως τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος γενεαὶ δεκατέσσαρες, καὶ ἀπὸ τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος ἕως τοῦ Χριστοῦ γενεαὶ δεκατέσσαρες. Τοῦ δὲ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡ γέννησις οὕτως ἦν· μνηστευθεῖσης γὰρ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μαρίας τῷ Ἰωσήφ, πρὶν ἢ συνελθεῖν αὐτοὺς εὐρέθη ἐν γαστρὶ ἔχουσα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου. Ἰωσήφ δὲ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, δίκαιος ὢν καὶ μὴ θέλων αὐτὴν παραδειγματίσαι, ἐβουλήθη λάθρα ἀπολῦσαι αὐτήν. Ταῦτα δὲ αὐτοῦ ἐνθυμηθέντος ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου κατ' ὄναρ ἐφάνη αὐτῷ λέγων· Ἰωσήφ υἱὸς Δαυῖδ, μὴ φοβηθῆς παραλαβεῖν Μαριάμ τὴν γυναῖκα σου· τὸ γὰρ ἐν αὐτῇ γεννηθὲν ἐκ Πνεύματος ἁγίου ἐστὶν Ἁγίου. Τέξεται δὲ υἱὸν καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν· αὐτὸς γὰρ σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν. Τοῦτο δὲ ὅλον γέγονεν ἵνα πληρωθῇ τὸ ρηθὲν ὑπὸ τοῦ Κυρίου διὰ τοῦ προφήτου λέγοντος· Ἴδου ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καὶ τέξεται υἱόν, καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ, ὃ ἐστὶ μεθερμηνεύμενον μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός. Διεγερθεὶς δὲ ὁ Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐποίησεν ὡς προσέταξεν αὐτῷ ὁ ἄγγελος Κυρίου καὶ παρέλαβε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἐγίνωσκεν αὐτὴν ἕως οὗ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον, καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν».

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Πλῆθος ὀνομάτων. Πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ εἶναι γνωστά. Τὰ περισσότερα ὅμως εἶναι ἄγνωστα. Εἶναι οἱ γενεῆς τῶν προγόνων τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὅλοι αὐτοὶ εἶχαν ἓνα κοινὸ χαρακτηριστικόν. Ἄν καὶ ἔζησαν σὲ διαφορετικὸν χρόνον εἶχαν ἓνα βαθύτατο πόθο: νὰ δοῦν τὸ «σωτήριον τοῦ Θεοῦ». Καὶ ὅμως ἔνω διψοῦσαν τὸν Κύριον δὲν ἀξιώθηκαν νὰ τὸν ἀντικρύσουν.

Καὶ δὲν ἦταν δυνατόν νὰ γίνῃ διαφορετικὰ. «**Τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου**» δὲν εἶχε φθάσει ἀκόμα. Ἄν ζοῦσαν θὰ δέχονταν μὲ χαρὰ τὸν Κύριον. Δὲν εἶχαν ὅμως αὐτὴ τὴν τιμὴν. Καὶ αὐτοὶ μὲν δὲν γνώρισαν τὸν Χριστό, γιατί δὲν ἔζησαν στὴν ἐποχὴ τῆς σαρκώσεώς του. Τὸ παράξενον ὅμως εἶναι ὅτι σήμερον, στὴν χριστιανικὴ ἐποχὴ, ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ δὲν γνωρίζουν τὸν Χριστό γιατί

ΔΕΝ ΤΟΝ ΠΟΘΟΥΝ!

Δὲν βρίσκονται οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ μέσα στὰ παρθένα δάση τῆς Ἀφρικῆς ἢ στὰ ἀπέραντες ἐκτάσεις τῆς Ἁπὸ Ἀνατολῆς. Βρίσκονται πολὺ κοντὰ μας. Μέσα στὸν τόπο μας, ἴσως καὶ διπλά μας.

Εἶναι ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ πόθησαν τὰ δημιουργήματα, μὰ ποτὲ δὲν εἶπαν «**ἐδίψησεν ἡ ψυχὴ μου πρὸς τὸν Θεὸν τὸν ζῶντα**». Ἀγάπησαν τὰ ἔργα τῶν χειρῶν τῶν ἀνθρώπων καὶ ποτὲ τὸν Κύριον. Ὅταν κάποτε κάποιος τοὺς μίλησε γιὰ τὸν Χριστό, μὲ ἀδιαφορία σήκωσαν τοὺς ὤμους τοὺς, ἐνῶ τὰ χεῖλη τοὺς ψιθύριζαν περιφρονητικὰ «**ἀκουσόμεθά σου πάλιν περὶ τούτου**». Εἶναι οἱ ἄνθρωποι τῆς ἁμαρτίας, οἱ δεσμῶτες τῶν διαφορῶν παθῶν, οἱ λατρεύοντες τὰ ποικίλα εἰδῶλα τῶν ἡμερῶν μας, ὅλοι ἐκεῖνοι «**ὢν ὁ θεὸς ἡ κοιλία**». Πολλὲς φορὲς τοὺς ἐπισκέφθηκε ὁ Κύριος. Καὶ ὅμως αὐτοὶ τὸν Ἰησοῦ «**οὐκ ἐδέξαντο**».

Τὸ τραγικότερον ὅμως εἶναι ὅτι τὸν Ἰησοῦ δὲν τὸν γνωρίζουν καὶ μερικοὶ ποὺ νομίζουν ὅτι τὸν ἔχουν γνωρίσει. Εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ

ΔΕΝ ΤΟΝ ΖΟΥΝ

Τέτοιοι εἶναι ὅλοι οἱ λεγόμενοι «χριστιανοί». Τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων ποὺ μιλάνε περὶ Θεοῦ, δὲν θέλουν ὅμως τὸν Θεὸν ρυθμιστὴ τῆς ζωῆς τους. Πλησιάζουν τυπικὰ, ἐξωτερικὰ τὸν Κύριον. Οἱ σχέσεις τους μὲ τὴν θρησκείαν δὲν στηρίζονται στὴν ἀληθινὴ δίψα καὶ πείνα τοῦ ζῶντος Θεοῦ, ἀλλὰ στὰ σαθρὰ θεμέλια τοῦ ὑπολογισμοῦ.

Προσέρχονται χωρὶς καθαρὴν ψυχὴ καὶ ἐπομένως, σύμφωνα μὲ τὸν μακαρισμὸ, ἀποκλείονται τῆς θέας τοῦ Ἰησοῦ. Εἶναι «**οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν βεβαρημένοι**» ἀπὸ τὸν ὕπνον τῆς ραθυμίας καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀνίκανοι νὰ ἀντικρύσουν «**τὸ φῶς τοῦ κόσμου**». Τότε γίνεται πραγματικότητα ὁ τραγικὸς λόγος τοῦ Βαπτιστοῦ: «**μέσος δὲ ὑμῶν ἔστηκεν ὃν ὑμεῖς οὐκ οἴδατε**». Ὁ Χριστὸς ἦλθε καὶ εἶναι μεταξύ σας. Σεῖς ὅμως δὲν τὸν γνωρίζετε. Καὶ δὲν τὸν γνωρίζουν αὐτοὶ γιατί δὲν τὸν ζοῦν.

«**Τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ**», τὸν σαρκωθέντα Κύριον, εἶναι δυνατόν νὰ τὸν δοῦν μόνο ὅσοι ἀνοίξουν τὸν δρόμον τῆς ψυχῆς τους στὸν ἐρχόμενον Ἰησοῦ. Ἄς ἀνοίξουμε λοιπὸν τὴν ψυχὴν μας στὸν ἥλιον τῆς Δικαιοσύνης, ὅπως τὸ ἄνθος ἀνοίγει τὰ πέταλά του στὴν ἀνατολὴ τοῦ φωτός.

Τὸ ἀνοιγμα αὐτὸ ποὺ εἶναι πόθος, ἀλλὰ καὶ δραστηριότητα γιὰ νὰ ἔλθῃ ἡ βασιλεία τοῦ Ἰησοῦ μέσα μας καὶ γύρω μας εἶναι κάτι ποὺ τὸ ζητᾷ ἀπὸ ἐμᾶς ὁ Ἐμμανουήλ. Εἶναι ἀκόμη κάτι ποὺ μᾶς κατατάσσει μαζὶ μὲ ὅλους ἐκεῖνους ποὺ τὸν «**ἀνεῦρον**» καὶ «**πεσόντες προσεκύνησαν αὐτῷ**».

«Τοῦ δὲ Ἰησοῦ γεννηθέντος ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας ἐν ἡμέραις Ἡρώδου τοῦ βασιλέως, ἰδοὺ μάγοι ἀπὸ ἀνατολῶν

**ΚΥΡΙΑΚΗ 25 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ
Ἡ ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ**
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. β' 1-12
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Γαλ. δ' 4-7

νον τοῦ φαινομένου ἀστέρος, καὶ πέμψας αὐτοὺς εἰς Βηθλεὲμ εἶπε· πορευθέντες ἀκριβῶς ἐξετάσατε

παρεγένοντο εἰς Ἱεροσόλυμα λέγοντες· ποῦ ἐστὶν ὁ τεχθεὶς βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; Εἶδομεν γὰρ αὐτοῦ τὸν ἀστέρα ἐν τῇ ἀνατολῇ καὶ ἤλθομεν προσκυνῆσαι αὐτῷ. Ἀκούσας δὲ Ἡρώδης ὁ βασιλεὺς ἐταράχθη καὶ πᾶσα Ἱεροσόλυμα μετ' αὐτοῦ, καὶ συναγαγὼν πάντας τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς τοῦ λαοῦ ἐπυνθάνετο παρ' αὐτῶν ποῦ ὁ Χριστὸς γεννᾶται. Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας. Οὕτω γὰρ γέγραπται διὰ τοῦ προφήτου· Καὶ σὺ Βηθλεὲμ, γῆ Ἰούδα, οὐδαμῶς ἐλαχίστη εἶ ἐν τοῖς ἡγεμόσιν Ἰούδα· ἐκ σοῦ γὰρ ἐξελεύσεται ἡγούμενος, ὅστις ποιμανεῖ τὸν λαόν μου τὸν Ἰσραήλ. Τότε Ἡρώδης λάθρα καλέσας τοὺς μάγους ἠκρίβωσε παρ' αὐτῶν τὸν χρό-

νὸν τοῦ παιδίου, ἐπὶ δὲ εὔρητε, ἀπαγγείλατέ μοι, ὅπως κἀγὼ ἐλθὼν προσκυνήσω αὐτῷ. Οἱ δὲ ἀκούσαντες τοῦ βασιλέως ἐπορευθήσαν· καὶ ἰδοὺ ὁ ἀστὴρ ὃν εἶδον ἐν τῇ ἀνατολῇ προῆγεν αὐτοὺς, ἕως ἐλθὼν ἔστη ἐπάνω οὗ ἦν τὸ παιδίον. Ἰδόντες δὲ τὸν ἀστέρα ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην σφόδρα, καὶ ἐλθόντες εἰς τὴν οἰκίαν εἶδον τὸ παιδίον μετὰ Μαρίας τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ πεσόντες προσεκύνησαν αὐτῷ, καὶ ἀνοίξαντες τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν προσήνεγκαν αὐτῷ δῶρα, χρυσὸν καὶ λίβανον καὶ σμύρναν· καὶ χρηματισθέντες κατ' ὄναρ μὴ ἀνακάμψαι πρὸς Ἡρώδη, δι' ἄλλης ὁδοῦ ἀνεχώρησαν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν.»

ΕΞΟΔΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΔΑΙΕΞΟΔΟ ΜΑΣ

«...Ποῦ ὁ Χριστὸς γεννᾶται»

«Χριστὸς γεννᾶται» Εἶναι ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας. Ἐκεῖνος γιὰ τὸν ὁποῖο μίλησαν οἱ μεγάλοι Προφῆτες. Ὁ **«μεγάλης βουλῆς ἄγγελος, ὁ ἰσχυρὸς Θεός, ὁ θαυμαστὸς σύμβουλος, ὁ ἄρχοντας τῆς εἰρήνης, ὁ πατέρας τοῦ μέλλοντος αἰῶνος»**. Ἐκεῖνος ποὺ τὸν περίμεναν μὲ λαχτάρα πάντα τὰ ἔθνη. Ἐκεῖνος ποὺ θὰ σηκώσει τοὺς πόνους μας. Ἐκεῖνος γιὰ τὸν ὁποῖο ὁ ἄγγελος εἶπε στοὺς βοσκοὺς τῆς Βηθλεὲμ: **«Εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην... ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον σωτὴρ, ὃς ἐστὶ Χριστὸς Κύριος»**. Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ χρισμένος ἀπὸ τὸν Θεὸ Πατέρα, Σωτῆρας καὶ Λυτρωτῆς τοῦ κάθε ἀνθρώπου καὶ ὅλου τοῦ κόσμου. Αὐτὸς ὁ Χριστὸς ποὺ **«γεννᾶται σήμερον ἐν Βηθλεὲμ»** εἶναι τὸ δεῦτερο πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος. Εἶναι «Θεὸς ἀληθινὸς ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ», ὅπως ὁμολογοῦμε στὸ σύμβολο τῆς πίστεώς μας.

«Χριστὸς γεννᾶται...». Σαρκῶνεται **«ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου»**. Παίρνει δούλου μορφή, ὁ ἄχρονος Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ γίνεται ἄνθρωπος. Ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἔχει οὔτε ἀρχὴ οὔτε τέλος **«ἄρχεται»**. Ἐκεῖνος ποὺ ἔχει θρόνον τὸν οὐρανὸ καὶ ὑποπόδιο τῆ γῆ, γεννᾶται μέσα σ' ἓνα σταῦλο. Ντύνεται τὴν ἀνθρώπινη φύση χωρὶς νὰ παύσει νὰ εἶναι καὶ Θεός. Εἶναι ὁ Θεάνθρωπος Λυτρωτῆς καὶ Σωτῆρας. Εἶναι τέλειος Θεὸς καὶ τέλειος ἄνθρωπος, σύμφωνα μὲ ὅσα μᾶς διδάσκει ἡ Ἁγία Γραφή καὶ οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἡ ἐποχὴ ποὺ γεννήθηκε ὁ Χριστὸς ἦταν ἐποχὴ ἠθικῆς παρακμῆς καὶ ἀπελπισίας. Ἀλλὰ καὶ ἡ δική μας ἐποχὴ εἶναι τραγικὴ. Νέοι ἄνθρωποι

ποὺ ἔχασαν τὴν πίστη τους, μέσα στὴν ἀπελπισία τους αὐτοκτονοῦν μονάχοι ἢ καὶ ὁμαδικά, δοῦλοι τῶν αἰρέσεων καὶ τοῦ σατανισμοῦ. Τὰ ναρκωτικὰ σταματοῦν τὴ ζωὴ πρόωρα σὲ νέους καὶ νέες τῆς πατρίδας μας καὶ σ' ὅλο τὸν κόσμο. Ὁ πανσεξουαλισμὸς φθειρεῖ καὶ διαφθειρεῖ τὴ νεολαία. Τὸ ἀνθρώπινο αἷμα χύνεται ἄφθοно σὲ πολλὰ μέρη τῆς γῆς καὶ στὶς γειτονικὲς μας χώρες. Μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ ἀδιέξοδο μιὰ εἶναι μονάχα ἡ διέξοδος: Ὁ ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ. Ἡ γέννηση τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἓνα μήνυμα ἐλπίδας. Εἶναι τὸ μοναδικὸ Φῶς ποὺ μᾶς φωτίζει γιὰ νὰ βγοῦμε ἀπ' τὸ σκοτεινὸ τοῦνελ, μέσα στὸ ὁποῖο καθήκαμε. Πῶς ὁμως θὰ γίνῃ αὐτό;

«Χριστὸς γεννᾶται...». Ἡ ἀπάντηση εἶναι: ὅταν ὁ Χριστὸς γεννηθεῖ ἀληθινὰ μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ καθενὸς μας. Καὶ ὁ **«Χριστὸς γεννᾶται...»**. Συνεχῶς γεννᾶται. Γιὰ τὸν καθένα Χριστιανὸ ποὺ τὸ ἀκούει, τὸ διαβάζει ἢ τὸ ψάλλει ἐκεῖνο τὸ **«γεννᾶται»** δηλώνει μιὰ καινούργια γέννηση τοῦ Χριστοῦ μέσα του. Τώρα, αὐτὴ τὴ στιγμή ὁ Χριστὸς γεννᾶται. Σὰν νὰ λέει στὸν καθένα μας: Τώρα παρευθὺς μὴν ἀργεῖς, ετοίμασε τὸ σπῆλαιό σου, τὴν ψυχὴ σου. Διῶξε ἀπὸ μέσα σου ἀπερικοιφίαις, ἁμαρτωλὲς σκέψεις, κακὲς ἐπιθυμίες καὶ τρέξε νὰ Τὸν ἐπισκεφθεῖς. Ὑψώσου ἀπὸ τὴ γῆ καὶ ἀπὸ τὰ γῆινα γιὰ νὰ δώσεις τὴν ἀγάπην σου ὀλόκληρην σ' Ἐκεῖνον ποὺ κατεβαίνει τώρα στὴ γῆ γιὰ σένα. Ἄν δὲν ἔχεις τίποτε ἄλλο νὰ Τοῦ προσφέρεις γιὰ δῶρο, ὅπως οἱ μάγοι καὶ οἱ ποιμένες, βγάλε ἀπὸ ἐπάνω σου τὶς ἁμαρτίαις καὶ πρόσφερε τίς.

Δέξου, λοιπόν, τὸν Κύριο τῆς Φάτνης μὲ τὰ ἅγια μυστήρια καὶ μὲ τὴ Θεία Κοινωνία στὴ φτωχὴ σου ὑπαρξῆ. Καὶ τότε ὁ Χριστὸς θὰ γεννιέται μέσα στὴν καρδιά σου.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ! Τὸ μεγαλύτερο γεγονός τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας. Ὁ αἰώνιος καὶ τέλειος Θεός, ξεπερνώντας κάθε «νοητὸ» σύνορο, μπαίνει στὸν χρόνο καὶ στὴν τροχιά τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας. «Υψος ἀληθῶς ἀρρήτου μυστηρίου», ἡ σάρκωση τοῦ θείου Λόγου. «Μυστήριον ξένον ὁρῶ καὶ παράδοξον, οὐρανὸν τὸ Σπήλαιον», ἀναφωνεῖ κι ὁ ἱερός ὑμνογράφος.

Οἱ οὐράνιες στρατιές μένουν ἔκθαμβες γιὰ τὴν τόση θεϊκὴ «φιλανθρωπία». «Πᾶσα φύσις Ἀγγέλων κατεπλάγει τὸ μέγα τῆς σῆς ἐνανθρωπήσεως ἔργον· τὸν ἀπρόσιτον γὰρ ὡς Θεὸν ἐθεώρει πᾶσι προσιτὸν ἄνθρωπον». Ἡ κατάπληξή τους μεταβάλλεται σὲ χαρὰ, δοξολογία καὶ προσκύνηση: «**Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία**». Στὸ ἄκουσμα τοῦ χαρμόσунου μηνύματος «σκιριτᾶ πᾶσα ἡ κτίσις, διὰ τὸν γεν-

Δύο βαθύτερες προσφορὲς ζητάει τὸ θεῖο Βρέφος ἀπὸ τὸν καθένα μας. Ζητάει ἢ προσκύνησὴ μας νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ τὴν προσφορὰ τῶν ἀμαρτημάτων μας καὶ νὰ δείχνουμε στὸν σημερινὸ κόσμον τὴν πίστην μὲ τὰ ἔργα μας. Ἔργα ἀγάπης ποὺ νὰ φθάνουν ὡς τὴν θυσία.

νηθέντα ἐν Βηθλεὲμ Σωτῆρα Κύριον». Δονεῖται ἀπὸ σκίρτημα χαρᾶς καὶ ἡ ἄψυχη κτίσις, γιὰτὶ εἶναι καὶ αὐτὴ δημιούργημα τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ. «**Ἀγάλλου οὐρανέ, καὶ ἡ γῆ εὐφραινέσθω**».

Οἱ ἄνθρωποι, ὅμως, γιὰ τοὺς ὁποίους ἔγινε ἡ ἐνανθρώπιση τοῦ Θεοῦ, πῶς ὑποδέχθηκαν τὸν Χριστό; Ἀλίμονο, ἡ ἀλήθεια ἐπιβάλλει νὰ ὁμολογήσουμε ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς λίγους, οἱ ἄνθρωποι ἀγνόησαν τότε, ἀγνοοῦν καὶ σήμερον τὸν Λυτρωτῆ. Χαρακτηριστικὰ γράφει ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης: «**Ἐν τῷ κόσμῳ ἦν... καὶ ὁ κόσμος Αὐτὸν οὐκ ἔγνω. Εἰς**

τὰ ἴδια ἦλθε καὶ οἱ ἴδιοι Αὐτὸν οὐ παρέλαβον» (Ἰωάν. α' 10, 11). Ὑπῆρξαν καὶ οἱ λίγοι τρισευτυχισμένοι, ποὺ ἀναγνώρισαν τὸν Θεό τους, μερικοὶ τσοπάνηδες, οἱ μάγοι, ὁ δίκαιος Ἰωσήφ, ἡ ἅγια Παρθένος. Οἱ ἄλλοι δὲν εἶχαν νὰ τοῦ δώσουν ἓνα κατάλυμα στὴν Βηθλεὲμ, μιὰ γωνιὰ στὴν ψυχὴ τους. Οἱ πολλοὶ ἔμειναν ἀδιάφοροι, ἄλλοι τὸν καταδίωξαν.

Τὸ ἴδιο ἐπαναλαμβάνεται ὡς σήμερον. Οἱ πολλοί, ἀδιάφοροι προσπερνοῦν ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν φάτιν, γιὰ νὰ μὴν ἀναφερθοῦμε στοὺς «**ἐχθροὺς τοῦ Σταυροῦ**». Καὶ προσπερνοῦν ἀδιάφοροι, ἀσυγκίνητοι, γιὰτὶ δικαιολογοῦνται πῶς δὲν μποροῦν νὰ νιώσουν τὸ μυστήριο. Βέβαια μὲ τὸ λογικὸ μας δὲν μποροῦμε νὰ κατανοήσουμε πῶς ὁ «**ἀχώρητος παντί, ἐχωρήθη ἐν γαστρί**», ἔγινε ἄνθρωπος γιὰ χάρη μας, γιὰ τὴν σωτηρία μας. «**Αὐτὸς ἐνανθρώπησεν, ἵνα ἡμεῖς θεοποιηθῶμεν**» (Μ. Ἀθανάσιος). Ὁ Θεὸς ἔγινε ἄνθρωπος, γιὰ νὰ γίνουμε ἡμεῖς θεοὶ κατὰ χάρη. Ἡ ἀνθρώπινη σκέψη, μόνη της, ἐδῶ δὲν μπορεῖ νὰ προχωρήσει. Χρειάζεται ἡ πίστη γιὰ νὰ αισθανθεῖ κανεὶς τὸ μυστήριο τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἓνα μεγαλεῖο, τόσο τεράστιο, ὥστε σ' ἐκεῖνον ποὺ δὲν ξεκινᾶ ἀπὸ τὴν ἀγάπην, νὰ φαίνεται ἀκατανόητο.

Ἡ πίστη δίνει τὴν βεβαιότητα καὶ ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπο στὴν ἀληθινὴ προσκύνηση τοῦ θείου Βρέφους. Καὶ ἡ ἀληθινὴ προσκύνηση δὲν ἀρκεῖται μόνο σὲ κάποια αισθηματικὴ, θερμὴ ὑποδοχὴ τοῦ νεογέννητου Κυρίου οὔτε μόνο στὴν παρακολούθησιν τῆς χριστουγεννιάτικης θείας λειτουργ-

γίας -ἂν γίνει κι αὐτὸ- οὔτε στὸ πλούσιο τραπέζι καὶ στὰ δῶρα ποὺ θὰ ἀνταλλάξουμε μεταξὺ μας. Δύο ἄλλες βαθύτερες προσφορὲς ζητάει τὸ θεῖο Βρέφος ἀπὸ τὸν καθένα μας. Ζητάει ἢ προσκύνησὴ μας νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ τὴν προσφορὰ τῶν ἀμαρτημάτων μας, ὅπως εἶπε στὸν ἅγιον Ἰερώνυμο: «**Δῶσε μου τὶς ἀμαρτίες σου**», καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνει σ' ὅλους μας. Τὸ καλύτερο δῶρον μας στὸν Κύριο Ἰησοῦ, εἶναι ἡ ἀνανέωση, ἡ καινὴ κτίσις, ποὺ πάλι ὁ ἴδιος ἀπεργάζεται, ἀρκεῖ καὶ ἡμεῖς νὰ τὸ θέλουμε. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ μόνο νὰ πιστεύουμε ὅτι τὸ θεῖο Βρέφος εἶναι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, πρέπει νὰ δείχνουμε στὸν σημερινὸ κόσμον τὴν πίστην καὶ μὲ τὰ ἔργα μας. Ἔργα ἀγάπης ποὺ νὰ φθάνουν ὡς τὴν θυσία. Ἀγάπην στὸ σπίτι μας, στὴν ἐργασία μας, ὅπου κι ἂν βρεθοῦμε.

Ὅλα τοῦτα χιλιάδες φορὲς ἔχουν ἐπαναληφθεῖ καὶ κάθε Χριστοῦγεννα ἐπαναλαμβάνονται. Κι ὅμως πόσοι τὰ ἐφαρμόζουμε; Δύσκολη ἡ ἐφαρμογὴ τους, μάλιστα σήμερον ποὺ ὁ ἄνθρωπος εἶναι δούλος τῆς ὕλης καὶ λησμονεῖ κάθε τι ποὺ ἔχει σχέση μὲ τὸν οὐρανό. Δυστυχῶς ὁ αἰώνας μας δὲν εἶναι μόνο αἰώνας τοῦ ἀτόμου, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀτομισμού. Ὅμως ἡ θεία χάρη ποὺ «**ἐπεφάνη**», μὲ τὴν γέννησιν τοῦ Σωτῆρος, ἔρχεται νὰ καταυγάσει, νὰ φωτίσει τὸν σύγχρονον ἄνθρωπο καὶ νὰ τὸν γεμίσει ἀπὸ δύναμιν. Ὅποτε αὐτὸ ποὺ φαίνεται ἀδύνατον γίνεται κατορθωτὸ ἀπὸ τὸν ταπεινὸ προσκυνητῆ τοῦ γεννηθέντος θείου Βρέφους.

ZOH

Ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν Περιοδικόν.

Ὁργανον Ἀδελφότητος Θεολόγων ἢ «ZOH»

Κυκλοφορεῖ κάθε μῆνα.

Ἐκδότης: Ἀδελφότης Θεολόγων ἢ «ZOH» Σ.Α., Ἱπποκράτους 189, 114 72 Αθήναι.

Τηλ.: 210 64 28 331, FAX: 210 64 63 606.

Διευθυντὴς Συντάξεως: Γεώργιος Β. Μελέτης, Ἱπποκράτους 189, 114 72 Αθήναι.

Ἐκτύπωση: «Λυχνία Α.Ε.», Ἀνδραβίδας 7, 136 71 Χαμόμυλο - Ἀχαρνών.

Τηλ.: 210 3410436, FAX: 210 3425967, www.lychnia.gr

ΚΩΔΙΚΟΣ: 01 1290

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 10 €

Ἀποστέλλεται μὲ ἐπιταγὴ ἢ εἰς γραμματόσημα εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Περιοδικοῦ:

Ἱπποκράτους 189, 114 72 ΑΘΗΝΑΙ ἢ καταβάλλεται εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα μας.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ (ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΣ) Γιὰ ὅλες τὶς χώρες: 25 € Κύπρος: 15 €

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΜΟΥ «ΖΩΗΣ» 2016

ΠΡΩΤΑ ΑΡΘΡΑ: «Καρδίαν Καινήν Δώσω... Ύμν...», 1. Τὸ χέρι τοῦ Χριστοῦ, 13. Ὁ Χριστὸς Ξαναδικάζεται, 37. Μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς Ἀναστάσεως, 49. «Γλῶσσαί ὡσεὶ πυρός», 61. «Πρόφθασον εἰς τὴν βοήθειαν... ἡμῶν», 73. Ὁ Σταυρὸς μυστήριον ἀγάπης, 85. «Μιᾶ ψυχῇ συναθλοῦντες», 97. «Ἐγὼ εἰμι ἡ θύρα», 109. «Ἐπὶ γῆς εἰρήνη...» Β', 121.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ: «Δεῦτε πρὸς με πάντες...», 6. Προκαθορισμένο τὸ μέλλον, 18. Ἡ καταδίκη τῶν δειλῶν, 30. «Υπαγε ὀπίσω μου, σατανᾶ», 42. Ἐκστάσεις καὶ ὁράματα Α', 54. Β', 66. «Εἰς πῶσιν καὶ ἀνάστασιν» Α', 78. «Σημεῖον ἀντιλεγόμενον» Β', 90. Εἰρήνη ἢ μάχαιρα; 102. «Ἐπὶ γῆς εἰρήνη» Α', 114. «Λειτουργικὰ πνεύματα...», 126.

ΕΘΝΙΚΑ: Ἡ ἀδούλωτη ψυχὴ τοῦ 1821, 27. Ἦταν τὸ θαῦμα τῆς πίστεως, 72. Γιατί πολεμάμε; 103. Γιὰ νὰ δικαιωθοῦν οἱ θυσίες μας, 120.

ΕΚΔΗΜΙΕΣ: † Ἀρχιμ. Νικήτας Βουτυρᾶς (1929 - 2016), 25-26.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ: Περιθωριοποίηση τῆς Ἐκκλησίας; 48. Ἡ ψυχανάλυση στὸ ρόλο τῆς Ἐκκλησίας; 48. Ἀδιαπραγμάτευτη ἢ ὀρθόδοξη πίστη μας, 84. Ἡ ἀναθεώρηση τοῦ Συντάγματος, 108.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ: «Καρδίαν Καινήν Δώσω... Ύμν...», 1. «Ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ δυνατός», 31. Ὁ Χριστὸς Ξαναδικάζεται, 37. Στὸν Μυστικὸ Δεῖπνο, 38. Βαραββὴν ἢ Ἰησοῦν, 43. Μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς Ἀναστάσεως, 49. Παρῶν καὶ σήμερα ὁ Χριστός, 50. Ὁ αἰώνιος θριαμβευτής, 60. «Γλῶσσαί ὡσεὶ πυρός», 61. «Ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι...», 62. «Πρόφθασον εἰς τὴν βοήθειαν... ἡμῶν», 73. Ὁ Σταυρὸς μυστήριον ἀγάπης, 85. «Ἐπὶ γῆς εἰρήνη...» Β', 121. «Φεῦγε εἰς Αἴγυπτον», 123. «Ἐνας ἥλιος μεσ' στὴ νύχτα, 127. Χριστούγεννα, 130.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ - ΑΝΤΙΚΟΙΝΩΝΙΚΑ: Ἀνθρώπινη κοινωνία ἢ βαρβαρότητα; 12. Κοινωνικὸς ἐκτροχιασμός, 12. Βραβεύσεις καὶ βραβεύσεις, 12. Διώξτε τὴν ἀγωνιῶδη μέριμνα, 14. Σεξουαλικὴ διαφώτιση στὰ σχολεῖα, 24. Παιδὶ ὁμοφυλόφιλων προειδοποιεῖ, 24. Χωρὶς Χριστὸ ζούγκλα θηρῶν, 24. «Νόμος γέγονεν ἡ παρανομία», 36. «Ἀναιοχυντία φαύλου ἴδιον» (Φίλων), 36. Σεβασμὸς στὴν ἀξιοπρέπεια τῆς, 36. Μάρτυρας ὁ καμικάζι; 36. «Οὐ δυνάμεθα... μὴ λαλεῖν», 48. Ἰατρικὴ ἱερὸ λειτουργήμα, 60. Ἀσθενεῖς ἢ ἀσθένειες, 70. Στὸν καναπέ τοῦ ψυχοθεραπευτή, 72. Ἡ αἰτία τῶν ναρκωτικῶν, 72. Δῶσε καὶ θὰ βρεῖς ἀγάπην, 74. Νὰ θωρακισθεῖ ἡ δικαιοσύνη, 96. Γιατί τόση κατάθλιψη; 96. Ἀναμενόμενο τὸ Brexit, 96. «Ἡ ἀγάπη πάντα ἐλπίζει», 118. Ἡ κρίση στὴ δικαιοσύνη, 120. Γιὰ τὴ λύση τοῦ προσφυγικοῦ, 132. Ὁ Ἡρώδης ξανά στὴν ἐποχὴ μας! 132. Ἀπαγορεύονται οἱ βρισιές, 132.

ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ: Ὁ Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος, 11, 23, 35, 47, 59, 71, 83, 95, 107, 119. Στύλοι τῆς Ἐκκλησίας, 3. Ἡ Νεομάρτυς Ἀκυλίνα, 86.

ΝΕΟΤΗΣ - ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΑ: Παιδὶ ὁμοφυλόφιλων προειδοποιεῖ, 24. Στὶς ἡρωικὲς μητέρες, 51. Ἡρωίδα μητέρα, 82.

ΟΜΙΛΙΕΣ ΕΙΣ ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ: Γιατί νὰ μετανοοῦμε; 4. Ἡ μέθη τῆς εὐτυχίας, 5. Τί θέλεις νὰ σοῦ κάνω; 8. Οἱ δύο ἀναζητητές, 9. Τάλαντα δόθηκαν στὸν καθένα, 16. Γιὰ νὰ συναντήσουμε τὸν Ἰησοῦ, 17. Ποῦ θὰ στηριχθεῖς; 20. Ἀπὸ τὴ σκιά τοῦ θανάτου στὸ φῶς τῆς ζωῆς, 21. Ἐμπρὸς στὸ μεγάλο βῆμα! 28. Ἐλευθερώστε τὶς διαβάσεις, 29. Ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ στὴ ζωὴ μας, 32. Ὁ ἐπισκέπτης τοῦ σπιτιοῦ μας, 33. Ὁ μοναδικὸς μας θησαυρός, 40. Τὸ παράπονο τοῦ Θεοῦ, 41. Τὸ μεγαλεῖο τῆς διακονίας, 44. Ἐνώπιον τοῦ ἐρχόμενου βασιλιά, 45. Γιὰ νὰ ψηλαφήσουμε τὸν Ἀναστάντα, 52. Τὰ δύο στολίδια, 53. Ὁ μεγάλος γιατρός, 56. Ὁ οὐράνιος κυνηγός, 57. Ἐνοχὴ οὐδετερότητα, 64. Δρόμοι πρὸς τὸν αἰώνιο Θεό, 65. Οἱ ποταμοὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, 68. Τὸ μυστικὸ τῶν Ἁγίων, 69. Οἱ ἄνθρωποι τῆς ὑπαίθρου, 76. Τί μᾶς διδάσκουν τὰ κρίνα, 77. Οἱ πολύφωτοι ἀστέρες, 80. Ἐχε θάρρος, παιδί μου! 81. Διῶξε τὸν βασανιστή, 88. Ἐμπρὸς στὸν μεγάλο σκοπὸ, 89. Ἐλευθερία καὶ εὐθύνη, 92. Ἡ συνάντησις, 93. Ὁ «Χρυσοῦς Κανὼν» συμπεριφορᾶς, 100. Τὰ δάκρυα τῆς μάνας, 101. Ὁ καλὸς σπορέας, 104. Ὁ μεγάλος ἀντίπαλός μας, 105. Συνωστισμὸς ἢ προσέγγισις; 112. Ἡ γνήσια φιλανθρωπία, 113. Σχέδια καὶ προοπτικὲς, 116. Ἡ ἡρωικὴ ἔξοδος, 117. Πῶς περνᾶτε τὴν Κυριακὴ σας; 124. Γιὰ νὰ πᾶμε στὴ Βασιλεία Του, 125. Ὁ μεγάλος ἄγνωστος, 128. Ἐξοδος ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδό μας, 129.

ΠΑΙΔΕΙΑ: Ἡ ὁμογένεια στὴν πρωτοπορία, 12. Ἐθνικὸς Διάλογος γιὰ τὴν Παιδεία, 24. Σεξουαλικὴ διαφώτιση στὰ σχολεῖα, 24. Ἀπογοητευτικὲς ἐπιδόσεις μαθητῶν, 48. Μάθημα ἀπὸ τὴν Τουρκία; 60. Θεολόγοι κατὰ λάθος, 72. Στὸ στόχαστρο καὶ ἡ προσευχὴ, 84. Τὰ Ἀρχαῖα Ἑλληνικά, 84. Ἡ ἀναθεώρηση τοῦ Συντάγματος, 108. «Ἀπαράδεκτα καὶ ἐπικίνδυνα», 120. Ἡ ἀντιφατικότητα τοῦ Ὑπουργείου, 120.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ: «Σὺ εἶ ὁ ἐρχόμενος;», 2. Ὅπως οἱ ἄνθρωποι «τῶν ἡμερῶν τοῦ Νῶε», 7. Τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας, 10. «Νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησεν», 15. «Τὸ φορτίον μου ἔλαφρόν», 19. Ἡ αἰτία ὄλων τῶν κακῶν, 22. Ὑψωμένα τὰ κύματα, 34. Κατηγορούμενοι οἱ κατήγοροι, 39. Σήμερα ἔζησα μαζί σου, 46. «Οὐ δυνάμεθα... μὴ λαλεῖν», 48. Παρῶν καὶ σήμερα ὁ Χριστός, 50. Δύσπιστος ἀλλὰ πιστός, 55. Τὰ πρόβατα νίκησαν τοὺς λύκους, 58. «Ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι...», 62. «Εἶ ὀλίγοι οἱ σωζόμενοι;», 63. Χεῖμαρρος ἀγάπης, 67. Ὁ στρατηγὸς καὶ τὸ μυρμήγκι, 75. «Πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι», 79. Ἡ ἐρημιὰ μέσα στὶς καρδιές, 87. «Ὁ Θεὸς πάσης παρακλήσεως», 91. «... Τοῖς ἀγαπητοῖς αὐτοῦ ὕπνον», 94. Ἡ ἀγάπη ἔχει πρόσωπο, 98. Δὲν φοβᾶμαι. Ἐχω φτερά, 99. Ὅ,τι γυαλίζει δὲν εἶναι χρυσός, 106. Πεινάει καὶ ἡ ψυχὴ, 110. Δὲν ἦταν πιὰ μόνη, 111. Σπέρνει στὴ γῆ θερίζει στὸν οὐρανό, 115. «Ἡ ἀγάπη πάντα ἐλπίζει», 118. Εἶναι ὁ Ἐνας καὶ μοναδικός, 122. Χριστούγεννα, 130.

ΧΙΛΙΑΣΜΟΣ - ΑΙΡΕΣΕΙΣ - ΠΟΛΕΜΙΟΙ: Διωκόμενος Χριστιανισμός, 60. Τζαμί ἢ Ἁγία Σοφία; 84. «Ὁ Θεὸς πάσης παρακλήσεως», 91. Προσβάλλουν τὸ θρησκευτικὸ συναίσθημα, 96. Θὰ γίνουμε ἄθεο κράτος; 108. Ἡ ἀσφυξία νὰ γίνῃ κραυγὴ, 108. Ἀποποινικοποίηση τῆς βλασφημίας! 108. Ὁ ὀρθόδοξος λαὸς ἐπὶ τῶν ἐπάλλεων, 132.

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΛΑΟΣ
ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΠΑΛΞΕΩΝ

Τὰ νέφη τῶν αἱρέσεων πυκνώνουν καθημερινὰ καὶ στὴν Πατρίδα μας. Ὁ ὀρθόδοξος λαὸς πρέπει νὰ ἀγρυπνεῖ ἐπὶ τῶν ἐπάλλεων. Ποικίλα εἶναι καὶ συχνὰ καμουφλαρισμένα τὰ ρεύματα ποὺ ἀπειλοῦν μὲ νόθευση τὸν ἀτίμητο θησαυρὸ τῆς πίστεώς μας. «Ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία διακρίνεται τῶν λοιπῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν κατὰ τὸ ὅτι ἔχει διατηρήσει ἀνόθευτον τὴν πρώτην καὶ ἀρχαιοτάτην ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν καὶ διδασκαλίαν, ἔχει ἀποφύγει τὰς καινοτομίας καὶ τὰς προσωπικὰς ἐρμηνείας τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῶν δογματικῶν τῆς πίστεως καὶ διοικεῖται κατὰ τὸ ἀρχαιοπαράδοτον συνοδικὸν σύστημα ὑπὸ τῶν κατὰ τόπους ἐπισκόπων ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῶν πιστῶν καὶ μὲ ἀλληπαλλήλους κύκλους τοπικῶν καὶ εὐρύτερων ἐπισκοπικῶν συνόδων, ὧν ὑπερτάτη ἡ οἰκουμενικὴ, ἥτοι παγκόσμιος. Οἱ βασικοὶ κανόνες διοικήσεως αὐτῆς ἔχουν καθορισθῆ ὑπὸ τῶν ἑπτὰ οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ αἱ λεπτομέρειαι ρυθμίζονται ἀναλόγως τῶν τοπικῶν ἀναγκῶν...». Αὐτὰ τὰ ὄντως βαρυσήμαντα, ποὺ χαρακτηρίζουν τὴν Ὀρθόδοξην Ἐκκλησίαν, ἔχει τονίσει ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος. Ἀποτελοῦν ἱερὰ καὶ ἀνεκτίμητη κληρονομιά γιὰ ὅλους τοὺς ὀρθοδόξους. Καὶ αὐτὴ τὴν ἱερὰ κληρονομιά, ποὺ διατηρήθηκε μέχρι σήμερα μὲ ἀγῶνες καὶ θυσιές, ὀφείλουμε νὰ διαφυλάξουμε ἀπαραχάρακτα.

ΓΙΑ ΤΗ ΛΥΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΟΥ

Οἱ σοβαρὲς διαστάσεις ποὺ ἔχει προσλάβει τὸ προσφυγικὸ πρόβλημα δημιουργεῖ εὐλόγα ἐρωτηματικά. Τόσο δύσκολο εἶναι νὰ ἀντιμετωπιστεῖ ἡ κρίση αὐτὴ στὴ ρίζα της; Εἶναι προφανὲς πὼς τέτοια βούληση δὲν ὑπάρχει. Ὁ Ο.Η.Ε. στὸν ὁποῖο εἶχε ἀπονεμηθεῖ τὸ Βραβεῖο Νόμπελ Εἰρήνης «γιὰ τὸ ἔργο του γιὰ ἕνα καλύτερα ὁργανωμένο κόσμον καὶ πρὸ εἰρηνικό», τί ἔκανε καὶ τί κάνει; Μέχρι σήμερα δὲν εἶδαμε κάτι ἀποφασιστικὸ καὶ γενναῖο. Τὸ μαρτυροῦν τὰ карабάνια τῆς δυστυχίας. Καὶ εἶναι ἐπόμενο. «Οὐκ ἂν λάβεις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος». Δὲν προσφέρει κανεὶς αὐτὸ ποὺ δὲν ἔχει. «Εἰρηνοποιὸς ἐστὶν ὁ εἰρήνην διδοὺς ἄλλω. οὐκ ἂν δὲ τις ἐτέρω παράσχοιτο, ὃ μὴ αὐτὸς ἔχει» (Γρηγόριος Νύσσης). Πολὺς λόγος, λοιπόν, γιὰ τὴν εἰρήνην καὶ εἰρήνην πουθενά. Καὶ τοῦτο γιατί ἡ εἰρήνην προϋποθέτει δικαιοσύνη. Κατορθώνεται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ μακάρισε ὁ Κύριος: «**τοὺς πεινῶντας καὶ διψῶντας τὴν δικαιοσύνην**» (Ματθ. ε' 6). Ἄν ἡ εἰρήνην δὲν στηρίζεται στὴ δικαιοσύνη πέφτει. Καὶ ἡ δικαιοσύνη ἀπαιτεῖ τὸν σεβασμὸ τῆς προσωπικότητας τοῦ ἀνθρώπου. Ἀλλὰ γιὰ νὰ σεβαστεῖ κανεὶς τὸν ἀνθρώπο, πρέπει πρῶτα νὰ σέβεται τὸν Θεὸ τῆς ἀγάπης, τὸν «**ἄρχοντα τῆς εἰρήνης**». Καὶ αὐτὸ λείπει σήμερα. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν πρόκειται νὰ ὑπάρξει «**τῶν κακῶν παῦλα**».

Ο ΗΡΩΔΗΣ ΞΑΝΑ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΜΑΣ !

Πολὺς λόγος γιὰ τὴν προστασία τοῦ περιβάλλοντος. Ἄλλωστε εἶναι καὶ ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ, ὅταν «**ἐπλασε τὸν ἄνθρωπον καὶ ἔθετο αὐτὸν ἐν τῷ παραδείσῳ τῆς τρυφῆς, ἐργάζεσθαι αὐτὸν καὶ φυλάσσειν**» (Γενέσ. β' 15). Ὅπωςδήποτε χρειάζεται ἡ χλωρίδα καὶ ἡ πανίδα. Νὰ προστατευθοῦν οἱ βιότοποι. Τὰ σπάνια ζῶα καὶ τὰ κτῆνη τῆς θαλάσσης. Ἀλλὰ εἶναι πολυτιμότερες οἱ χελῶνες, οἱ φάλαινες, οἱ ἐλέφαντες καὶ τὰ ἄγρια θηρία ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη ζωὴ στὰ μπτρικὰ σπλάχνα; Δὲν βρισκόμαστε στὸ ἀπόγειο τῆς ὑποκρίσεως, ὅταν γίνονται διαμαρτυρίες γιὰ τὴν ἐξόντωση τῶν λύκων καὶ ἡ ἀνθρώπινη ζωὴ ἀφήνεται νὰ κατακρεουργεῖται ἄσπλαχνα ἀπὸ γιατροὺς (!) χωρὶς διαμαρτυρία; Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά, λοιπόν, κινητοποιήσεις γιὰ τὴν προστασία τοῦ περιβάλλοντος καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη χτυπητὴ ἀδιαφορία γιὰ τὸν ἐν ψυχρῷ σφαγιασμὸ τῆς ἀθῶας κυοφορούμενης ζωῆς. Καὶ αὐτὸ λέγεται πρόοδος καὶ σεβασμὸς τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου ἢ κοινωνικὴ ἀναλγησία καὶ ὑποκρισία; Ἄς εἴμαστε εἰλικρινεῖς. Στὴν ΗΠΑ, ἐπὶ παραδείγματι, σὲ ἔντεκα χρόνια νομιμοποιημένων ἐκτρώσεων, ἡ χώρα εἶχε χάσει 15 ἑκατομμύρια παιδιὰ ἀπὸ τὶς ἐκτρώσεις. Στὴν Ἑλλάδα ἄλλοι μιλοῦν γιὰ 300 χιλιάδες καὶ ἄλλοι γιὰ 400 τὸ χρόνο. Πρόκειται, δηλαδή, γιὰ ἐγκλημα πρωτοφανοῦς ἀγριότητας στὸν 21ο αἰῶνα. Πίσω ἀπὸ τὴν ἐρημοποίηση τῆς γῆς θὰ ἔπρεπε νὰ ἀναζητήσουμε τὴν ἐρημοποίηση τῆς ψυχῆς. Ὁ αἰμοσταγῆς Ἡρώδης στὴν ἐποχὴ μας!

«ΑΠΑΓΟΡΕΥΟΝΤΑΙ ΟΙ ΒΡΙΣΙΕΣ»

Ἡ προσκυνηματικὴ παρουσία τοῦ προέδρου τῆς Ρωσίας στὴ χώρα μας δίνει καὶ πάλι τὴν εὐκαιρία νὰ ἀναφερθοῦμε σὲ μιὰ ἀπόφασή του ἄξια προβολῆς καὶ συχαρητηρίων: «**Μὲ πρωτοβουλία τοῦ Προέδρου Βλαντιμίρ Πούτιν ἀπαγορεύονται διὰ νόμου οἱ βρισιές στὴν τηλεόραση, στὰ θέατρα καὶ στὰ βιβλία, γιὰ νὰ προστατευθεῖ ἡ γλῶσσα καὶ τὰ χρησιτὰ ἤθη**». Δυστυχῶς ἡ खुδαιολογία ἔχει πάρει ἀνησυχητικὲς διαστάσεις. Χρησιμοποιεῖται λεξιλόγιο σὲ δημόσιους χώρους ποὺ θὰ ἔκανε καὶ τοὺς πιθήκους νὰ κοκκινίσουν ἀπὸ ντροπὴ. Δὲν εἶναι μόνο τὰ γήπεδα καὶ οἱ δρόμοι, ἡ τηλεόραση καὶ τὰ σπῆτια συναγωνίζονται σὲ ἀθυροστομία. Καὶ ἀντὶ γιὰ διόρθωση χρησιμοποιοῦν λεκτικὰ πυροτεχνήματα, γιὰ νὰ δικαιολογήσουν τὰ ἀδικαιολόγητα: «**Ἡ τέχνη ποὺ καθρεφτίζει τὴν πραγματικότητα δὲν μπορεῖ νὰ ἀγνοεῖ τὴν ἐλευθεροστομία**». Ἀλλὰ ἀπὸ πότε ἡ ἀθυροστομία καὶ ἡ खुдαιολογία θεωροῦνται τέχνη καὶ ὑπηρετοῦν τὴν τέχνη; Ἐκεῖνος ποὺ καταφεύγει στὴν ἀισχρολογία, γιὰ νὰ κάνει δῆθεν τέχνη, λησμονεῖ τὸν σκοπὸ καὶ τὴν ἀποστολὴ τῆς τέχνης. Λησμονεῖ τὸν ἀνθρώπο, τὴν ἠθικὴ του εὐαισθησία καὶ τὴν πνευματικὴ του καλλιέργεια. Ἡ σαπρολογία καὶ τὰ σαπρόφυτα δὲν ἔχουν θέση στοὺς κήπους τῆς καλλιτεχνικῆς δημιουργίας, ἀλλὰ στὰ βαλτοτόπια τῆς ἠθικῆς παρακμῆς (Ἐφεσ. δ' 29).

ΚΩΔΙΚΟΣ:
01 1290«ΖΩΗ»
Ἰετροκοσμάτους 189
114 72 ΑΘΗΝΑ